

Varujan Vosganian:

„Suntem pregătiți să declanșăm o revoluție de catifea”

pag. 7

Nr. 40 • 4 - 10 octombrie 1995 • 16 pagini - 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Zâmbetul lui Ion Iliescu pe fața lui Bill Clinton

**Pariul „Flacăra”:
În 1996,
numai unul dintre
acești președinți
nu va fi reales!**

**Chiar de ziua pensionarilor
a apărut primul număr
al unui săptămânal mult așteptat:**

REVISTA PENSIONARILOR

Publicația mijlocește
rezolvarea unor pro-
bleme presante pentru
persoanele de vârstă a
III-a, oferă sfaturi,
soluții și adrese utile,
distribuie medicamente
din donații, instituie un
larg dialog între pen-
sionari și instituțiile de
stat.

Dosar:

**Despre „Cartea Albă
a Securității”**

**Spulberarea mitului:
„N-aveam de ales”**

pag. 5

Stare critică:

**Embargoul trece,
vecinii rămân**

**■ Cine alimentează con-
trabanda cu combustibil
spre Iugoslavia**

pag. 6

Reporter special:

**Încet și sigur
spre Spitalul 9**

pag. 8

**TELE
abc**

MASINA DE SCRIS

oferă în continuare premiul
de un milion de lei

pag. 12-13

Joe Cocker versus Adrian Păunescu

În noaptea de sâmbătă 23 spre duminică 24 septembrie 1995 Televiziunea Română a deschis un nou conflict ce tinde să se încadreze cât de curând între deja celebrele înfruntări istorice dintre Danton și Robespierre, Lenin și Troțki, Tom și Jerry, Iliescu și Ceaușescu... Lăsând gluma la o parte, la acea dată TVR și-a permis încă o dată să-și sfideze publicul care o subvenționează făcând o modificare cel puțin ciudată în programul seriei respective: „Medalionul Joe Cocker” a fost înlocuit de un material ce prezenta spectacolul de la Tebea al senatorului-poet Adrian Păunescu. Partea gravă a problemei este însă faptul că prin această înlocuire legea a fost încălcată flagrant în spiritul ei...

Ce s-a întâmplat pe programul 1 al televiziunii publice ne oferă prilejul de a redeschide un subiect delicat, legat în egală măsură de politică și cultură. „Cenaclul Flacăra”, condus de Adrian Păunescu, a fost, fără-ndoială, una din mișcările culturale importante în perioada comunistă și nimeni nu cred că are interesul de a nega acest fapt. Nu trebuie aruncat la coșul de gunoi un lucru care a fost, chiar dacă doar pentru o anumită perioadă de timp, bun și util, o încercare între anumite limite mai mult sau mai puțin obiective de a scăpa de teroarea propagandistică.

Pe parcurs lucrurile au degenerat, din păcate; din cauza unui accident nefast cenaclul a fost interzis. Reiterat după decembrie '89 de poetul devenit între timp senator și lider politic sub numele noii sale reviste, „Totuși iubirea”, dar fără a mai avea puterea de odinioară, cenaclul a decăzut într-un simplu mijloc de propagandă electorală cu vădită accent naționalist. Și, poate mai presus decât orice, nivelul cultural s-a coborât undeva la statutul unui kitsch ieftin, parcă merit doar la a-i susține orgoliul - de megaloman, îndrăznesc să spun - al conducătorului său. Adică, mai pe scurt, „valorile” de care „Cenaclul Flacăra” încerca prin subterfugii să scape au devenit structura cenaclului „Totuși iubirea”. Legenda s-a stricat.

Batjocură și încălcarea legii

Pentru telespectatorul care a citit programul editat de TVR, a-l vedea pe Adrian Păunescu în locul lui Joe Cocker trebuie că a fost un prilej de mare uimire.

După uimire, pentru unii a venit indignarea, iar pentru alții, bucuria. Nu e cazul să vedem aici

Dumitru Luga, privind încruntat la zidul

de care s-au spart toate protestele sale.

care dintre tabere a fost mai numeroasă. Important este că senatorul PSM Adrian Păunescu a apărut pe postul național într-o emisiune, să-i spunem culturală, de aproximativ 50 de minute, la o oră cu audiență relativ bună, făcându-și astfel o excelentă publicitate mascată... Am primit la redacție o serie de telefoane de la cititori care ne cereau să elucidăm misterul acestei emisii. Vă prezentăm în continuare opinia domnului Dumitru Luga, din păcate neputându-vă prezenta și pe cea a dlui Moroșanu, acuzat de președintele Sindicatului liber din RTVR în interviul de mai jos. Încercând să-l contactăm pe dl Moroșanu, ni s-a spus că este plecat în străinătate.

„Acțiunea a fost pregătită dinainte”

- Cine poartă responsabilitatea schimbării programului postului național, domnule Luga?

- În urma unor cercetări pe care le-am făcut în interiorul televiziunii, noi, cei de la sindicatul liber, am ajuns la etajul 11, la domnul director general Dumitru Popa. Acesta i-a solicitat directorului Moroșanu schimbarea în program și acesta s-a supus. Aici îl învinovățim pentru că, având funcția pe care o deține și calitatea de ziarist în televiziunea publică, are autonomie editorială iar programul fiind stabilit și tipărit putea să respingă această sugestie a dlui Popa...

- A fost o sugestie sau a fost altceva?

- Nu cred că a fost vorba de altceva.

Ordinele nu se pot da în aceste condiții, ținând cont de faptul că singurele situații în care un program al televiziunii naționale poate fi schimbat sunt evenimentele deosebite de genul calamităților naturale, stărilor excepționale etc.

- Deci, în locul medalionului Joe Cocker ni s-a oferit...

- Aici este problema, pentru că dacă

în loc de Joe Cocker ar fi intrat pe post Kenny Rogers, lucrurile ar fi stat cu totul altfel (n. red. - deși mai mică, impolitețea față de telespectatori rămâne și în acest caz). Dar acțiunea fusese pregătită. La Tebea s-a dus un car de reportaj - lucru normal, nimic de zis, având în vedere că sărbătoarea de acolo a intrat în seria manifestărilor publice pe care televiziunea nu putea să le piardă - care a realizat un film. Din acesta a fost selectat, după informațiile noastre, de către Marioara Murărescu, un calup ce prezenta spectacolul senatorului PSM

Senatorul Adrian Păunescu jucând pe

degete Televiziunea Română.

Adrian Păunescu. Dacă era vorba de poetul Adrian Păunescu, iarăși problema se pune altfel. Dar aici vorbim despre liderul unui partid politic din cadrul coaliției guvernamentale. Astfel, Păunescu și-a făcut propagandă electorală într-un spațiu de emisie oferit cu atâta generozitate de către directorul Televiziunii. Aici intervine culpa, căci Legea 41/1994 interzice în spiritul ei acest lucru. În mod normal celelalte partide politice pot veni cu pretenții similare: fiecare își poate construi un spectacol și poate cere difuzarea lui pe post în condiții similare.

- Când s-a hotărât schimbarea programului?

- Sâmbătă spre ora prânzului. Montajul nu a fost făcut în ziua respectivă pentru că nu era timpul fizic necesar și de aceea susțin premeditarea acestui act.

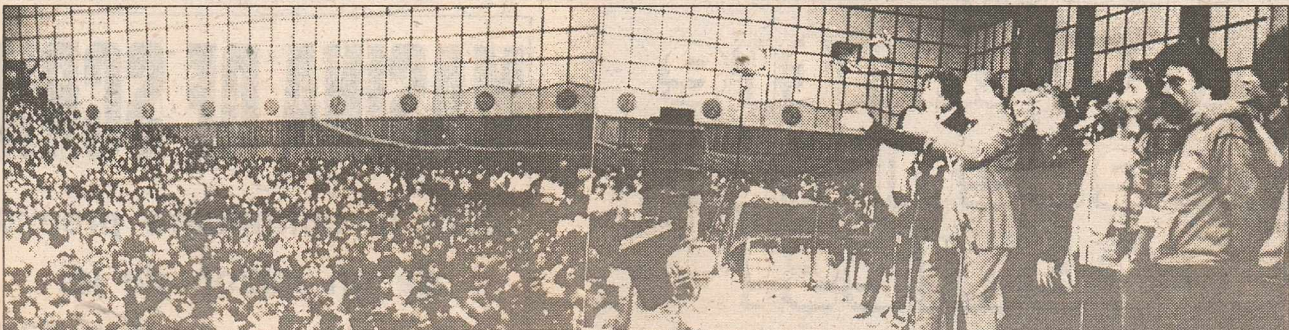
- Ajungem la punctul-cheie al discuției. Cum pot fi contracarate aceste afaceri ale Puterii cu Televiziunea?

- Nu există nici o cale. Noi protestăm de cinci ani și ne-am ales cu praful de pe tobă... Trebuie aplicată legea. Soluția nu este alta decât numirea noului Consiliu de Administrație, chiar acceptând situația dramatică în care partidele din arcu guvernamental vor avea majoritatea. Oricum vor exista câteva voci care să protesteze și să dezvăluie toate matrapazlăcurile care se fac aici.

Morala întregii afaceri este că ne putem aștepta la orice. Chiar și la transmiterea în direct a cenaclului „Totuși iubirea” în loc de finala Campionatului Mondial de Fotbal...

ANTON ANDREESCU ■

Imagine de la „Cenaclul Flacăra” în vremurile lui de glorie.

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia,

Alexandru Păsărin

Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**

Director difuzare: **MANUELA VASILIU ARION**

Secretariat: **Mihaela Caroline Mușat** 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30 223.15.40, 223.15.12,

223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: **RĂZVAN DUMITRESCU**

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

■ **POLITICĂ** - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zoroariu

■ **EXTERNE** - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ **SOCIAL** - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brîndușa Nicolae,

Constantin Severin, Lucia Ștefanovici

■ **SPORT** - Pompiliu L. Dumitrescu

■ **REPORTERI SPECIALI** - Liliana Petruș, Toma Roman jr.

■ **FOTOREPORTERI** - Petre Cojocariu, Elena Ghera,

Florin Ioniță

■ **CORRESPONDENȚI ÎN ȚARĂ**: Pașcu Balaci, Ion Ceacăru

■ **CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE**: Alexandru Graur (Italia),

Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tănălaș (SUA)

■ **SECRETARIAT DE REDACȚIE** - Crina Gorgoi

■ **CORECTURĂ** - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra BIS magazin

Redactor șef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS REBUSACHE

maxi SKANDY

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Redactori șefi:

MIHAI ZGUBEA („Rebus”)

CONSTANTIN GRIGORE („Rebusache”)

Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu

Telefon: 2036.

PUBLICITATE ȘI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05

Călin Mărcușanu, Dragoș Băltă, Dan Ciucucu, Adriana Dobrescu,

Marius Onofrei, Florin Petria, Mihai Sândoiu

ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38:

Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen

Mațotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă

DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel

Bumb, Cora Ciocanu, Marian Frunzeanu,

Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian,

Marius Procopie, Nicolae Șerban, Marian Anton

PERSONAL (2128): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL: Viorica Tudor, Gabriela Ionescu,

Florința Tudor

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu,

Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin
Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A.

TIPARUL: OMEGA PRESS INVESTMENT S.A.

Revista **FLACĂRA** utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

La umbra codului penal

Oare cât timp mai răbdăm faptele acestui nemernic? Oare până unde va trebui să decădem ca să observăm în sfârșit prăpastia în care ne-a azvârlit? S-a cocoțat în funcția sa de... profitând de buna noastră credință. Și-a pus rudele în posturi grase, ca să le căpătuiască. Pe nepotul său... l-a uns... în județul... Pe vara sa a numit-o șefă a departamentului... Nu l-a uitat nici pe... Acesta a ajuns peste noapte să se ocupe de... Dar lucrurile sunt și mai grave. Din pricina lui au murit oameni. În timpul... Dar și în anul... Ca și în anul... Totul executându-se la ordinele lui. Iar acum își ocupă scaunul netulburat. E tot mai sigur pe el. E tot mai puternic. Nimeni nu-i mai poate face nimic. Nimic nu-l mai poate clinti din condiția la care a ajuns călcând pe cadavre. Se bucură de onoruri. A căpătat credibilitate. Iar el aruncă

peste lume o privire blajină, de înțelept care a văzut multe și a înțeles multe. Patronează cu seninătate corupția. l-a ocrotit pe... și pe... L-a făcut basma curată pe... A rămas indiferent când a auzit de jaful de proporții pe care l-a comis cu sânge rece... Criminali - e drept, mai mici decât el - au găsit iertare. Nu poate fi uitat cazul lui..., sau al lui... care nici n-au ajuns în fața justiției. Și, deși e limpede pentru toată lumea că face jocul... rămânem cu toții în expectativă și așteptăm o mântuire din cer. Până când? Până când vom.....

100 de ani de cooperatie

Puțini știu că ideea de cooperatie s-a născut cu peste 100 de ani în urmă și că prima cooperativă a luat ființă în anul 1844, la Rochdale, în Marea Britanie, iar Congresul de constituire a Alianței Cooperatiste Internaționale a avut loc în anul 1895, la Londra, România fiind membru fondator al acestui organism, alături de Italia, Franța, Belgia și Anglia.

ACI este ca vechime, după Crucea Roșie Internațională, a doua organizație neguvernamentală din lume. Reunind peste 230 organizații centrale, din mai mult de o sută de țări, însumând mai mult de 750 milioane cooperatori, ea reprezintă cea mai mare organizație internațională, care are un caracter neguvernamental, apolitic, nereligios și neracial.

Împlinindu-se 100 de ani de la constituirea ei în Anglia, cooperatia britanică a fost anul acesta gazda Congresului Aniversar, care s-a desfășurat în perioada 16-23 septembrie, la Manchester. Cu această ocazie au avut loc și alte întruniri ale unor organisme specializate ale ACI, din sectoarele: consum, turism, bancar, cercetare, comunicații, NETWORK etc.

Congresul s-a axat pe două teme principale: principiile cooperatiste pentru secolul XXI și dezvoltarea umană susținută. S-a adoptat o declarație privind identitatea cooperatistă, care include o definiție a cooperativelor, o enumerare a valorilor cheie ale mișcării cooperatiste, o revizuire a setului de principii ce urmează să stea la baza activității cooperativelor la începutul secolului XXI, revizuirea periodică a principiilor cooperatiste reprezentând o sursă de putere pentru mișcarea cooperatistă. Din definiția dată reținem ideea că cooperativelor se bazează pe valorile înținerii, democrației, egalității, echității și solidarității. Lucru ce reiese și din faptul că în multe țări numărul membrilor cooperatori reprezintă un procent ridicat din totalul populației active, acesta fiind între 40-49% în SUA, Japonia, India, Malaiezia și Danemarca; între

50-59% în Belgia și Norvegia; până la 69% în Franța; mai mult de 70% în Austria, Canada, Cipru, Israel, Suedia și Uruguay. Dacă raportăm la populația activă de pe glob, acest procent este de 28%, iar împreună cu membrii familiilor ei se ridică la peste 45%.

Din principiile și ideile pentru secolul XXI desprindem dorința universală a oamenilor de a fi stăpâni pe propriile destine, mobilizarea resurselor în vederea realizării protecției economice și sociale, asigurarea unui mediu ambiant nepoluant, sprijinirea oamenilor să scape de sărăcie și să conviețuiască împreună, indiferent de cultură, religie și credință politică.

De reținut că ideea cooperatiei este veche, ea bazându-se pe principii democratice, neavând nici o legătură cu ideile leninist-stalinist-ceaușiste și mai precis cu felul practic al aplicării lor în colhozuri și CAP-uri.

La Congresul Aniversar s-a deplasat din partea cooperatiei românești o puternică delegație, prezentând materiale interesante, care au fost primite cu interes de către participanți, membrii delegației noastre având o participare activă și la lucrările pe secțiuni.

Ca o recunoaștere a activității cooperatiei din România, dl Dumitru Dângă, președintele UCECOM, a fost ales în Consiliul CICOPA, organism specializat al ACI pentru dezvoltarea cooperativelor de producție, iar dl Ion Angelescu, președintele CENTRO-COOP, a fost ales în consiliul de conducere al COOP-NETWORK, organism specializat pentru dezvoltarea cooperativelor din țările Europei Central-Estice.

Noul președinte al ACI a fost ales britanicul Graham Melmoth, fost secretar al Societății cooperatiste de vânzări en-gros, el înlocuindu-l la conducere pe suedezul Lars Marcus, care a condus Alianța Cooperatistă Internațională timp de 11 ani.

ALEXANDRU PĂSĂRIN ■

Din nou despre alegeri

Va ajunge profesorul Constantinescu în cel de-al doilea tur de scrutin?

Nu știu dacă liderii opoziției și-au pus această întrebare, sunt însă sigur că analiștii de la Cotroceni și-au focalizat studiile pe această variantă deloc imposibilă, așa cum veți remarca din cele relatate mai jos.

Două sondaje de opinie realizate recent la Suceava, la care au participat în ambele cazuri 300 de persoane, ar trebui să-i pună pe gânduri pe strategii C.D.R. Prima întrebare a fost: dacă la viitoarele alegeri prezidențiale ar candida Ion Iliescu, Emil Constantinescu, Teodor Meleșcanu și Horia Rusu, pe cine ați vota? Rezultat: Ion Iliescu 39%, Teodor Meleșcanu 27%, Emil Constantinescu 18% și Horia Rusu 6% (10% dintre participanți aveau alte preferințe). Relevant este și faptul că foarte mulți ziariști suceveni (care nu au participat la acest sondaj) l-ar vota pe dl Teodor Meleșcanu, dacă acesta ar candida. Un alt sondaj de opinie s-a axat pe întrebarea: dacă în cel de-al doilea tur de scrutin ar rămâne în cursă Ion Iliescu și Corneliu Vadim Tudor, cu cine ați vota? A rezultat: Ion Iliescu 74%, C.V. Tudor 21%, iar 5% nu au avut nici o opinie.

Aceste teste preelectorale denotă poziția fragilă a candidatului C.D.R., aflat într-o evidentă cădere liberă în opțiunile electoratului sucevean, dezamăgit probabil și de faptul că dl Petru Juravlea, controversatul lider al PNȚCD Suceava, despre care am scris într-un articol anterior, a fost ales președinte al filialei locale a C.D.R. Mulți analiști politici consideră că dacă dl Emil Constantinescu și-ar fi dat demisia după pierderea alegerilor din 1992, așa cum ar fi fost firesc, opoziția ar fi fost la ora actuală mult mai puternică și unită. Probabil, desprinderea PAC, PL'93 și PSDR din cadrul CDR ar fi fost evitată. Ce s-a obținut în schimb? După opinia mea, o situație de-a dreptul catastrofală: șansele ca dl Emil Constantinescu să intre în cel de-al

doilea tur de scrutin la alegerile prezidențiale de anul viitor sunt tot mai reduse.

Președintele Ion Iliescu are cel puțin două soluții pentru a-și elimina eternul contracandidat încă din start: lansarea în cursă a unui nou candidat-surpriză de talia lui Teodor Meleșcanu (soluție totuși riscantă, deoarece acesta ar putea să-l învingă în cel de-al doilea tur de scrutin) sau un ordin dat unei aripi dure a PDSR, ce s-ar putea desprinde la viitorul congres al partidului de guvernământ, să-l sprijine în alegeri pe... Corneliu Vadim Tudor! În felul acesta, n-ar fi exclus ca simpatizanții CDR să-l voteze în masă pe dl Ion Iliescu în cel de-al doilea tur de scrutin. Unele frământări recente din PDSR (demisia lui Dan Marțian etc) pot fi semnale că a fost preferată cea de-a doua cale, o veritabilă lovitură de teatru al absurdului pe scena politică din România.

CONSTANTIN SEVERIN ■

Treziți-vă, domnilor!

Este de-a dreptul trist ceea ce se petrece într-o anumită parte a opoziției din România. Spun într-o anumită parte pentru că a devenit deja cât se poate de clar că alternativele la actuala putere sunt mai multe. Nu mă refer aici nici la proaspăt constituita Uniune Social-Democrată (alianță PD-PSDR) și nici la liberalii plecați din CDR (PL'93) ci exact la ceea ce se dorea a fi motorul întregii opoziții, adică la alianța al cărei președinte este profesorul Emil Constantinescu. De curând, un nou incendiu a izbucnit în sânul acestui conglomerat. Este vorba despre conflictul Halaicu-Crețu. Primul este primar al municipiului București și aparține PNL. Al doilea este viceprimar al aceleiași urbe și reprezintă PNȚCD. Și nu sunt semne cum că incendiul cu pricina ar fi de fapt un simplu foc de paie din moment ce pe adresa primarului Crin Halaicu sosesc acuze deosebit de grave de genul „a servit integral și necondiționat puterii”. Cu permisiunea dv., stimați cititori, nu voi încerca o analiză a cauzelor care au generat acest conflict (ar fi nevoie de pagini întregi de revistă) ci mă voi apleca asupra consecințelor care decurg de aici.

În primul rând atât acuzatul cât și acuzatorul fac parte din CDR, alianță de partide și formațiuni care și-a propus să candideze pe liste unice la viitoarele alegeri. Prin urmare, războiul iscat lovește în ambele tabere, fără discernământ. Cu alte cuvinte, un scandal de presă de proporțiile celui care se prefigurează atinge atât imaginea celor care au dreptate cât și pe aceea a celor care n-au dreptate întrucât, nu-i așa, ei se află împreună. Și este greu de crezut că disputa cu pricina se va stinge atât de curând încât să rămână suficient timp pentru ca electoratul să uite sau să treacă cu vederea cele întâmplate. Este drept că profesorul Constantinescu avea dreptate atunci când afirma: „mulți pe care i-am sprijinit în administrația locală ne-au trădat toate speranțele”. Modul defectuos în care au acționat însă unii lideri CDR față de această constatare rezidă în faptul că au tergiversat rezolvarea în timp util a gravelor probleme ivite. Slavă Domnului, în patru ani de zile cei ce „au trădat speranțele” puteau fi sancționați. Acum însă problema e cu dus întors: pe de-o parte a nu face

nimic este condamnat, pe de altă parte un scandal de proporții în ajunul alegerilor poate fi fatal.

Iată prin urmare o situație care pare a fi fără ieșire pentru liderii CDR. Cam așa se întâmplă ori de câte ori amâni la infinit deciziile importante: ajungi la capătul unei fundături. „Nu lăsa pe mâine ce poți face astăzi” - spune un proverb. Îndrăznesc să afirm că scandalul la care m-am referit n-ar fi chiar atât de fatal pentru formațiunea profesorului Constantinescu, dacă ar fi singular. Lucrurile sunt însă cu mult mai complicate. Să răsfoim ziarele și să vedem care este imaginea acestei părți a opoziției în momentul de față. Săptămâna trecută, senatorul PNȚCD Tiberiu Vladislav își anunța demisia din partid. La fel a procedat și deputatul Florian Angela în luna septembrie. La conferințele județene ale PNȚCD se iscă fel de fel de scandaluri. Studenții din TUNȚ demisionază în bloc socotind că partidul este subjugat unui grup de interese condus de Mircea Ciumara. În ianuarie, senatorul Valentin Gabrielescu fusese sancționat cu „moțiune de blam” pentru opinii ce nu coincideau cu poziția oficială a partidului, iar prestațiile politice ale unor membri marcanți ai PNȚCD s-au zbatut de multe ori între ridicol și penibil. Iar PNȚCD se consideră, nici mai mult nici mai puțin, locomotiva CDR. Pe bună dreptate, un simplu spectator al vieții politice românești și-ar putea pune întrebarea: dacă așa arată locomotiva, atunci ce pretenții să avem de la restul trenului. Să mai adăugăm la toate acestea și recentul îngheț survenit în relațiile dintre rectorul Emil Constantinescu și Liga Studenților. Iată deci un tablou dezolant.

Să fie clar. Noi nu dorim să criticăm cu orice preț. Nu acesta este scopul unei publicații...

„Flacăra” a atenționat însă, în nenumărate rânduri, că dacă nu se iau măsuri radicale, opoziția se va dezagrega. Se va îneca în propria ei neputință. Și atunci cine să se mai opună tăvălugului distrugător care pisează de cinci ani încoace tot ce are mai bun această țară? Criticăm pentru că sperăm ca cei lucizi să audă și să se trezească. Spre binele tuturor.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Alianța PD - PSDR

Două mâini și un trandafir

Atmosferă festivă, miercuri 27 septembrie, la „Clubul Năstase”. Avea loc semnarea alianței dintre Partidul Democrat și Partidul Social Democrat Român, a cărei denumire va fi Uniunea Social Democrată. Intrat în febra unor asemenea ceremonialuri matrimoniale, Petre Roman, liderul PD, era să rateze momentul pentru că uitase pixul acasă, în schimb dl Sergiu Cunescu, liderul PSDR, a fost în mare formă. Din acordul semnat și din declarațiile făcute de cei doi lideri după consfințirea alianței, s-a înțeles că noul grup va ocupa temeinic culoarul social-democrat de pe eșichierul politic românesc. N-au lipsit recursul la istorie și la simboluri: prin această uniune s-ar realiza o punte peste timp între tradiția social-democrată veche de peste o sută de ani și cea nouă reprezentată de PD. Pentru a sugera această nouă unitate, USD va avea ca simbol două mâini care țin un trandafir.

Semnarea acestei alianțe nu poate fi desprinsă de contextul actual, de aceea programul de acțiuni al USD prevede chiar

o demarcare a trei perioade distincte - preelectorală, electorală și post-electorală. În baza prieteniei politice evocate de cei doi lideri - din care până mai de curând nu se vedeau decât scânteile unor confruntări - ambele partide, care-și vor păstra autonomia și identitatea, vor încerca să închege o grupare comună la scrutinurile viitoare. Cu tot ce decurge de aici: liste comune, sprijinirea candidatului mai bine plasat, folosirea în comun a mijloacelor materiale etc., sprijinire la Internaționala Socialistă.

Nu s-a comentat în nici un fel dacă această uniune nu este cumva făcută în perspectiva viitoarei Legi electorale care s-ar putea să fixeze un prag minim de 5-6 la sută, pentru fiecare partid, dar mai mic pentru coaliții sau alianțe.

În schimb, la solicitarea noastră de a comenta ironia și iritarea cu care un alt partid care are în denumirea sa cuvintele „democrat” și „social” a întâmpinat vestea realizării acestei coaliții, am obținut următoarele declarații:

SERGIU CUNESCU: „Trebuie să fim foarte atenți și să combatem imposturile în acest coridor social-democrat. Social democrații se recunosc prin modul cum respectă valorile de la care se revendică. Or, toate valorile și principiile social-democrate sunt contrazise prin acțiunile unui astfel de partid zis social-democrat. Bunăoară, solidaritatea socială este contrazisă prin instigările pe care acest partid le-a făcut între diferitele segmente ale societății: mineri contra studenți, săteni contra orășeni, chiriași contra proprietari etc. Cei care cultivă frica în favoarea lor, nu respectă nici libertatea. De aici iritarea lor că li se periclitează propria poziție”.

PETRE ROMAN: „Reluând spusele unui vechi socialist spaniol, acesta recomanda partidelor socialiste din Europa de Est de a nu cădea în păcatul de a accepta ca politica să fie aliată cu interese ale oamenilor bogați, care prin favoruri acordate puterii politice urmăresc să-și întărească poziții de avuție și de monopolizare. Nu poate să pretindă cineva că este social-democrat atâta timp cât favorizează acordarea de avantaje economice unora, care bănuim că se întorc înapoi într-un fel sau altul”.

Așadar, polul social-democrat nou alcătuit își face loc pe scena politică delimitându-se mai întâi de vecinii de „culoar”.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Spulberarea mitului

„N-aveam de ales”

Volumul V din „Cartea Albă a Securității”, conținând note informative despre scriitori și alți oameni de artă, este una din lucrările cele mai importante care au apărut în România după 1989, o apariție de-a dreptul senzațională. Analiza ei necesită însă două mențiuni preliminare: 1. Desigur că o (mică) parte din faptele acum dezvăluite erau deja cunoscute, în primul rând de la cei care au „beneficiat” de atenția Securității, dar - pentru prima dată - documentele în cauză nu numai confirmă relațiile disparate, ci întregesc o imagine de ansamblu, mai mult decât șocantă. 2. Volumul trebuie luat sub beneficiu de inventar. Există deja contestări fie ale modului de selecție, fie chiar ale autenticității unor rapoarte (în special cele care par destinate să îmbunătățească imaginea unor personaje compromise). Nu este exclus ca o parte din documente să fie confecționate artificial (atunci sau acum) ori, pur și simplu, să conțină informații eronate sau greșit interpretate, dar - ținând seama și de mărturisirile deja existente - cel puțin imaginea de ansamblu este autentică, și aceasta contează mult mai mult decât unele detalii și cazuri particulare.

Aflați pentru prima dată în fața acestor note informative, rapoarte și planuri de măsuri, prima tentativă - omeneste explicabilă - este de-a ne repezi să ne vedem confirmate bănuiele și împărțirea în „buni” și „răi”. O dată această curiozitate satisfăcută, textele trebuie recitite cu atenție, urmărind nu rolul jucat de unul sau altul, ci concluziile generale care se impun.

Turnătorii intelectualilor erau intelectuali

1. Trebuie subliniată acuratețea stilului, atât din punct de vedere gramatical, al construcției, cât și - îndrăznesc să spun - al obiectivității, al prudenței în afirmații. Sunt folosite formule gen „ar avea legături cu” sau „se afirmă că”. Cu rare excepții - nici urmă a limbajului de lemn sau a mâinii revoluționar-patriotice. Este folosit un limbaj concis, aproape tehnic, punctat pe alocuri cu figuri de stil, inclusiv nuanțe ironice. Mai mult, uneori criticile la adresa sistemului par a fi asumate de autorul notei, care scrie „protestează împotriva condițiilor proaste de trai” și nu „împotriva condițiilor de trai, care ar fi proaste”. Toate acestea dovedesc că, cel puțin în ultimii ani și cel puțin în anumite medii, Securitatea crescuse sau recrutase oameni de un anumit nivel, sesizând că numai astfel poate penetra anturajele intelectuale.

2. Volumul pune intelectualitatea română antedecembristă într-o lumină mult mai favorabilă decât până acum. Dacă înainte se cunoșteau câteva gesturi izolate de disidență sau rezistență, acum ne aflăm în fața descrierii unui fenomen de masă. O întreagă trupă de teatru (L. S. Bulandra) ignoră cu nonșalanță indicațiile primite în țară și, la Berlin, actorii stau de vorbă cu cine au chef, inclusiv cu Noel Bernard. Mai mult, aproape ca o sfidare, îl folosesc drept translator al spectacolelor pe Emerich Schäffer, fost coleg, rămas în Germania și colaborator la „Europa liberă”. Numeroși ziariști, inclusiv conducători de publicații, se eschivează sau chiar refuză să publice articole omagiale și comentează caustic - deseori în public - sistemul comunist. Regizori, actori și scriitori refuză, sub diferite pretexte, să participe la spectacole, filme și emisiuni „patriotice”. În fine, majoritatea celor urmăriți sau chiar atenționați, interogați, amenințați de Securitate continuă să întrețină relații cu persoane de peste graniță, inclusiv diplomați străini, români transfugi și ziariști de la posturi de radio interzise în România. Concluzia este aceea că

pe majoritatea artiștilor de vârf - cu o expresie neacademică - i-a durut în cot de presiunile, supravegherea și eventualele amenințări ale Securității și partidului.

Securitatea deceniului 9 - o instituție pragmatică

3. În acest val au fost prinși, mai devreme sau mai târziu, mai mult sau mai puțin, și destui artiști „de curte”, cu o activitate anterioară și/ sau o poziție socială care părea să-i catalogheze definitiv. Distanțarea acestora este, fără îndoială, obiectul unor justificări îndoieli, dar există și gesturi verificabile, care nu pot fi contestate.

4. Trebuie remarcate pragmatismul și subtilitatea tactică a Securității: se propune încetarea supravegherii unui scriitor pentru că nu mai avea legături cu ambasaderele (cu alte cuvinte, poate să comenteze câte vrea în țară, numai să nu se afle în exterior), pentru „influențarea pozitivă” a lui Eugen Ionescu este elaborat un adevărat plan de luptă în 11 puncte, iar protestul lui Mihai Stănescu, care amenința că-și depune carnetul de partid și intră în greva foamei, este dezamorsat prin acordarea vizei pe care o cerea! Reiese cu evidență că:

a. conducerii statului nu îi erau indiferente ecourile în străinătate;

b. renunțând - cu unele excepții - la metodele de forță, Securitatea considera mai eficiente racolările, influențările, acordarea unor libertăți atent limitate și chiar promovările întru „cumințire”.

5. Dacă despre informatorii plătiți (în bani și/ sau alte recompense) nu e prea mult de comentat, o notă aparte trebuie făcută despre turnătorii voluntari. Dacă e trist să te vinzi, e de-a dreptul grotesc să te dai pe gratis. Este evident că o făceau din convingere, dovadă că apăra și azi aceleași convingeri. În principiu, convingerile trebuie apreciate ca atare și consecvența pare o calitate - dar nu indiferent în ce ești consecvent! Nimeni nu poate pune la îndoială convingerile și consecvența lui Hitler, de pildă. Și, dacă Hitler era un zugrav parvenit, este de neiertat perseverența în ticăloșie a

unor intelectuali. Numele lor nu merită a fi amintite.

Cei care au făcut puțin și cei care n-au făcut nimic

6. Aspectul cel mai interesant - și, totodată, cel mai delicat - este cel legat de măsurile luate împotriva recalcitranților. Dacă în anii '50 aceștia erau trimiși în pușcării, lagăre de muncă sau erau executați, în deceniul nouă majoritatea își continuau, de bine, de rău, activitatea, publicau cărți, erau ziariști, unii - membri de partid, își vizitau rudele din străinătate („frecvent” - scrie la câțiva!), inclusiv pe cele plecate ilegal, plecau peste graniță în interes de serviciu, li se permitea accesul în organe de conducere și - unii - ocupau chiar funcții destul de importante. Măsurile luate împotriva lor însemnau urmărirea, uneori anchetarea, retragerea de pe piață a unor cărți și interzicerea apariției altora, retragerea dreptului de a semna în presă și - în câteva cazuri - domiciliu forțat. Pentru că acest lucru poate fi interpretat azi în felurite moduri, mă grăbesc să precizez că:

a. Nu era vorba de o clemență a Securității și partidului, ci de conștientizarea faptului că e preferabil să nu crezi martiri - combinată cu faptul că, la sfârșitul secolului XX, iată, nici China nu mai poate fi indiferentă la reacțiile internaționale. Deci nu clemență, ci viclenie.

b. „Organele” se bazau pe slaba audiență a fenomenului artistic (cu excepția televiziunii și a cinematografului, care tocmai de aceea erau cel mai abilit paze). Lui Mircea Daneliuc i s-a refuzat ecranizarea unei cărți deja publicate pe motivul (real) că „filmul

Deși SRI-ul s-a disociat de orice interpretare politică a publicării volumului V din „Cartea Albă a Securității”, rămâne între-barea: De ce tocmai acum? Până la alegerile din 1996 ar fi timpul necesar ca electoratul să reflecteze la ceea ce a aflat...

pătrunde mai adânc în mase”!

c. Înlocuirea represiunilor brutale, fizice, cu șicane, presiuni psihologice, trecerea pe „linie moartă” etc. nu știrbește cu nimic curajul și demnitatea celor care au refuzat să „între în rând”, în schimb îi văduvește de orice scuza pe cei slugarnici. Documentele publicate de SRI - și acesta e principalul merit al gestului făcut de instituția condusă de dl Măgureanu - spulberă definitiv celebrul „N-aveam de ales”. Celui care se scuza astfel, nu alternativă i-a lipsit, ci caracterul.

Se putea face mai mult decât atât? Cu siguranță. Am avut noi un Vaclav Havel? Din păcate, nu. Dar acesta nu e un motiv să subestimăm moralitatea celor care au avut gesturi de curaj, poate nu spectaculoase dar consecvente și, după cum reiese acum, foarte multe. Cum nici un gest nu e inutil și cum orice întreg se compune din fragmente, putem fi siguri că izbucnirea din Decembrie '89, atât cât a fost, s-a bazat - pentru că oricum totul se afla - și pe rectitudinea morală a multor scriitori și artiști români. Iar cei tentați să spună „Mare scofală că a refuzat să scrie un articol!”, să încerce să-și aducă aminte câte lucruri au refuzat ei să facă...

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Sfidarea ca profesie de credință

La instalarea sa, ministrul PUNR-ist la agricultură și industrie alimentară, Valeriu Tabără, a declarat sus și tare că în cazul scumpirii pâinii - considerată neverosimilă - va demisiona imediat. Nici mai mult, nici mai puțin. Dar nu se uscaser bine cerneala pe hârtie și pâinea s-a și scumpit. Nu cu 0,8 sau 1,5 la sută ci cu... 20. Iar același specialist în ale agriculturii (adept fidel al lui Funar) s-a precipitat să ne înfunde urechile cu șuvoaie și torente de explicații.

N-a mai trecut mult timp, și într-o emisiune radiofonică (apelul prioritar) a apărut pe post - din echipa aceluiași ministru - cel mai mare ins în ierarhia uleiului. După o prelegere savantă, s-a îndârjit să risipească zvonurile care circulau, încredințând pe toată lumea, pe calea undelor, „ca să știe”, că uleiul nu se va scumpi. Stocurile existente asigurau consumul până la anul viitor, fiind, bineînțeles, constituite la costurile vechi. Dar... abia se pierduseră în eter ecourile undelor și... bucuria populației a devenit generală: uleiul a urmat și el calea pâinii cea de toate zilele. Tot 20 la sută scumpire.

RENEL-ul a ținut succesiv, la intervale scurte, 4 conferințe de presă. Pe lângă etalarea necazurilor pe care i le provoacă

răii platnici, chestiune în care solicita sprijinul mass-media, de fiecare dată s-au dat, pentru a fi transmise, asigurări că energia electrică nu se va scumpi. Poate n-o să vă vină să credeți, dar la două săptămâni de la ultima întâlnire cu ziariștii a parvenit și informația unei scumpiri, eșalonate cu începutul anului viitor. Toată lumea este însă dispusă să pună rămășag că se va întâmpla mai devreme. Chiar dacă nu mai e deloc mult până în 1996.

Iar în ultimele zile s-a inaugurat, cu mare pompă, sistemul cartelelor magnetice la metrou. N-a făcut nimeni socoteala ce s-ar fi putut îmbunătăți și cât, cu banii cheltuiți cu inovația belgiană. Ocazie cu care două călătorii, cartelate, costă 450 de lei în loc de 400... Directorul respectiv, fiind întrebat de o reporteră T.V. de ce această scumpire, a avut o replică stupefiantă: „Nu este o scumpire, ci dimpotrivă” (!!!).

Sunt numai câteva exemple de ceea ce a devenit o metodă pe cale de extindere în toate compartimentele vieții publice - de sus până jos - sfidarea cetățeanului ca o veritabilă profesie de credință. Până când?

IOAN FRÂNCU ■

Embargoul trece, vecinii rămân

Filip Teodorescu alimentează contra-banda cu combustibil spre Iugoslavia

Din 1992, anul în care Consiliul de Securitate al ONU a adoptat aplicarea sancțiunilor economice Serbiei și Muntenegrului, pe clisura Dunării, pe ambele maluri, combustibilul a devenit cuvântul cel mai des folosit. În numai câteva luni niște biete cocioabe de pescari s-au transformat în palate. Oamenii care trăiau din mila Dunării au început să se joace cu miile de mărci. Autoturisme noi, din ultima generație, scumpe și pentru un occidental cu nivel ridicat de trai, au împânzit fostele sate de pescari. „În Moldova Nouă numai proștii muncesc” - e vorba de câpătai a oricărui locuitor al zonei de frontieră. În paralel, față de această parte văzută, există și o altă față, aceea nevăzută, a marilor profitori, a rechinilor, nu a plevuștii, a intereselor Puterii. La intervale regulate, acțiuni ale forțelor de poliție în colaborare cu grănicerii acționează în zonă pentru stoparea acțiunilor de încălcare a embargoului, se aplică amenzi, se confiscă bărci și motoare. Toate aceste acțiuni, puternic mediatizate, nu au decât un singur scop, acela de a confirma participarea României la respectarea rezoluțiilor 724, 754 și 787, ale ONU. Pierderile suferite de România, estimate de oficiali la peste 10 miliarde de dolari, sunt plătite de noi ca o datorie de membru în ONU, returnarea măcar parțială a unor sume fiind deocamdată numai un deziderat. Considerați de putere ca fiind cei mai buni vecini ai noștri, iugoslavi, indiferent de rezoluțiile ONU, ne rămân vecini. Nevoia lor de benzină și motorină „trebuie” acoperită, fie că se acționează pe căi mai mult sau mai puțin ortodoxe. Traficul de benzină crește semnificativ după întâlnirile la nivel înalt româno-iugoslave, scade înaintea unor întâlniri la același nivel cu reprezentanți ai FMI și este stopat în preajma unor întâlniri de gradul „0”. Cel mai bun exemplu îl constituie acțiunea condusă de generalul Ioan Dănescu, chiar înainte de mult dorita deplasare a președintelui Ion Iliescu în Statele Unite, acțiune care ar fi dus conform comunicatelor Ministerului de Interne la „stoparea încălcării embargoului”. Și dacă în acțiuni de acest gen plevușca este redusă la inactivitate, dacă sunt confiscate bărci și se aplică amenzi de până la 100.000 de lei, rechinii, marii afaceriști, își văd liniștiți de treabă. Fiindcă ei, slujitori ai vechii și ai noii Puteri, fac un comerț legal, sunt acoperiți de acte, iar mici ilegalități, care pentru alții, oameni de rând, ar fi dus la pușcărie, pentru ei sunt fleacuri.

Într-un barcăz, de fapt o barcă metalică „de embargo”, intră cam 1000-1500 de litri de combustibil, vândut sârbilor cu 1,8-2 mărci litru. Sute de bărci fac în zilele bune cam două-trei transporturi. Sârbii vând autorităților (pe malul sârbesc al Dunării există mari depozite colectoare) litru de benzină cu 2,5-3 mărci. Responsabilul sârb în achiziționare este **Romanov Mancilov**. Responsabilul român cu aprovizionarea nu este decât bănuț de către cei ce „fac embargo”. Trei nume se vehiculează însă referitor la această activitate, cel al fostului șef al contraspionajului român, **Filip Teodorescu**, al șefului adjunct al Securității Timiș, **Radu Tinu**, și cel al președintelui Uniunii Democratice a sârbilor din România, **Stoicovici Rada**.

Din totalul stațiilor de benzină deschise pe teritoriul României, aproape 500, o treime, se află la granița de sud-vest. Într-o concurență acerbă câștigă cel care are cea mai bună aprovizionare, într-o zonă în care nu se duce lipsă de cumpărători. Prețul la care contrabandiștii cumpără benzină, în cantități de sute de mii de litri de la stații, este de 800-900 de lei. Producătorii,

rafinăriile, preferă livrarea concurențială a benzinei către unitățile particulare datorită în principal deontării imediate a mărfii. Și aici șpaga este proporțională nu numai cu cantitatea livrată.

Cea mai puternică firmă din zonă, firmă ce se ocupă cu vânzarea către populație a combustibilului, este **SC Autodanubius-Moldova Nouă**, firmă condusă din postul său de director de **Rada Stoicovici**, nimeni altul decât președintele Uniunii Democratice a sârbilor din România. Cu o rețea de aprovizionare ce depășește 600 de tone lunar, el este cel mai căutat om din zonă. Tot ceea ce vinde este perfect legal, iar ca angajat al statului este obligat să vândă cât mai mult. Dacă benzina vândută de firma pe care o conduce este sau nu traficată peste graniță, nu constituie un subiect de discuție pentru șeful comunității sârbilor din România. Faptul că activitatea de aprovizionare a traficantilor cu combustibil constituie principala preocupare a directorului de naționalitate sârbă îl constituie transporturile ce ocolesc bazele SC Autodanubius și care se opresc direct la porțile marilor traficanti, cu acte în regulă.

Aprovizionarea firmei Autodanubius se face printr-o firmă-fantomă condusă de Filip Teodorescu

Cantitățile mari de combustibil pe care le primește în mod regulat Rada Stoicovici au ridicat pentru concurență multe semne de întrebare. Spiritele s-au potolit însă când s-a aflat că în spatele întregii acțiuni stă Filip Teodorescu, fostul șef al contraspionajului românesc. Patron al unei firme care practic nu există, nefiind înregistrată la Registrul Comerțului, Filip Teodorescu este intermediarul particular între două firme cu capital de stat, Autodanubius și Petrotrans SA Ploiești, intermediar ce ridică întrucâtva prețul mărfii, nesemnificativ însă pentru Stoicovici, dar care asigură o aprovizionare „eficientă” pe calea ferată. Numai într-o zi, 19 sept. 1994, firma Printer Trans a transportat către Moldova Nouă, pe calea ferată, 88.340 litri de benzină, cantitate ce a fost depășită la

suavă care te întâmpină cu atât de cunoscutul „să trăiți”, voce al cărei deținător nu știe, nu cunoaște și nu are habar nici de Filip Teodorescu și nici de Printer SRL, personaj umil care atâta timp cât nu știe cu cine are de-a face repetă salutul militar la fiecare două cuvinte.

Implicarea în afacere a comandanților represiunii de la Timișoara

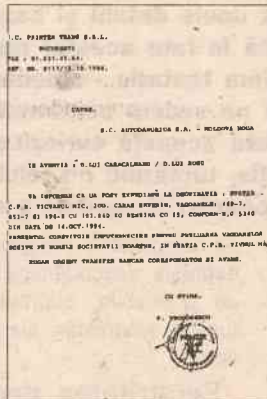
Unul dintre cei mai bogați oameni de afaceri din Timișoara la această oră este fostul adjunct al generalului recent trecut în lumea dreptilor Ion Bunoaica, șeful Securității Timiș. Fost șef al Secției de Contrainformații și Dezinformare a Securității Timiș, maiorul Radu Tinu este unul dintre puținii ofițeri

cunoscutul afacerist arab Ahmad Tabrizi. Prosperă, firma Tival a fost clasată de Camera de Comerț Timiș pe locul 7 în topul oamenilor de afaceri din județ. Radu Tinu poate fi considerat pionierul încălcării embargoului, în condițiile în care sancțiunile ONU din luna noiembrie 1992, întărite de dispoziții ale Direcției Generale a Vămirilor în data de 25 a aceleiași luni, au fost încălcate de Tinu prin falsificarea semnăturilor comandantului FORPRONU, Filipe Morion, într-o autorizație prezentată autorităților vamale, autorizație ce permitea trecerea frontierei spre Bosnia a nu mai puțin de trei garnituri CFR cu motorină, aproximativ 10.000 de tone, ajutor umanitar pentru Bosnia Herțegovina. Autorizațiile emise de Departamentul Afacerilor Umanitare ONU sunt prezentate la vama Moravița de Radu Tinu personal. „Unși” puțin, vameșul de serviciu, ignorând dispozițiile șefului de tură, permite trecerea garniturilor fără a aștepta confirmarea ONU. 24 de cisterne iau calea Bosniei. Restul sunt blocate la vamă, dar după numai câteva ore iau calea Ungariei. Radu Tinu este cercetat de Procuratura Timiș, pentru fals și uz de fals, la sesizarea Direcției Generale a Vămirilor. Este scos de sub urmărire penală considerându-se că a fost vorba de o greșeală neintenționată, patronul, respectiv, Radu Tinu, nefiind obligat să prezinte autorizații speciale ONU, această sarcină revenindu-i importatorului, adică firmei Sember Tradexim din Bijelina.

Continuate, cu acte mai mult sau mai puțin valabile, afacerile au mers din plin pentru firma fostului comandant de securitate. Gurile rele spun însă că și aceasta este o față văzută a unei afaceri. După părerea lor, cealaltă față se află dincolo, unde printre patroni sunt de găsit, în firme mixte, aceleași nume sau altele de aceeași rezonanță predecembriștă.

ANDREI MINCU ■

Document emis de Filip Teodorescu lui Rada Stoicovici. Firma Printer nu există. Există în schimb o relație ce trebuie susținută printr-un „transfer bancar și printr-un avans urgent”

superiori participanți la represiune care nu au fost făcuți generali. Ajunși pe banca acuzaților pentru crimă și genocid, eliberat din lipsă de probe, el și-a deschis ca tot „omul întreprinzător” o firmă - TIVAL IMPEX-SRL, asociindu-se și în afaceri cu un alt personaj cunoscut, Valentin Ciucă, implicat în transportul cadavrelor din Timișoara la crematoriul Cenușa. O a treia persoană implicată în afacere, acționar în firmă, este

Mogoșești - un accident aviatic cu multe semne de întrebare

■ Parlamentarii Puterii s-au oșpus deschiderii unei anchete.
■ Nu este exclusă posibilitatea unui atentat.
■ Culmea absurdului, de cercetări se ocupă Dănescu deși se avea la cuțite cu Bunoaica

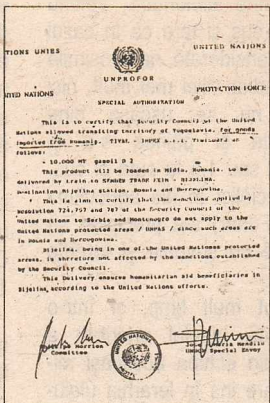
Deși a trecut aproximativ o lună de la accidentul de la Mogoșești, lași, Comisia de cercetare a cauzelor prăbușirii elicopterului MI 17-107, soldată cu moartea a șase persoane, nu a emis nici un raport preliminar. Totuși, în urma cercetărilor stabilite la fața locului, principala cauză a accidentului în care și-au pierdut viața: gen. mr. ION BUNOAICA, Comandantul Trupelor de Jandarmi, gen. mr. IOAN EUGEN SANDU, secretar de stat la Ministerul de Interne, col. MIHAI ALEXE, șeful protocolului în Comandamentul Trupelor de Jandarmi, și membrii echipajului: col. AUREL FLORÉA, lt. col. VASILE ALEXANDRU și maiorul principal SILVIU PARASCHIV, părea să fi fost vremea neavorabilă. În zona accidentului, la lași, a plouat torențial (22 litri/mp) și era ceață. Ofițerii intenționau să se întoarcă în București, după ce participaseră la ceremonia de înmănare a două drapele de luptă brigăzilor de grăniceri MOLDOVA IASI. Surse apropiate generalilor susțin că gen. SANDU, gen. BUNOAICA și col. ALEXE ar fi consumat băuturi alcoolice la festivitate și, probabil, într-un moment de euforie ei au ordonat ca echipajul eli-

copterului să decoleze. Totodată, surse din Jandarmerie susțin că nu este exclusă și posibilitatea unui atentat. Reprezentanții arcului guvernamental din Comisia de Apărare, ordine publică și siguranță națională s-au oșpus deschiderii unei anchete parlamentare în paralel cu ancheta desfășurată de Ministerul de Interne sub conducerea generalului GEORGE IOAN DĂNESCU, fost ministru de Interne.

Inițiativa unei anchete parlamentare a aparținut deputaților Opoziției, dintre care unul, PETRE LIȚIU, este chiar ofițer de aviație în rezervă. Menționăm că atât accidentul de la BALOTEȘTI, în care și-au pierdut viața cele 60 de persoane aflate la bordul aeronavei AIRBUS 310A MUNTE-NIA, cât și prăbușirea elicopterului ROBINSON, la FUNDULEA, care-l avea ca pilot pe VASILE MALUȚAN, fostul pilot al lui NICOLAE CEAUȘESCU, au fost dezbătute de către parlamentari. În opinia inițiatorilor, permisiunea de zbor dată de turnul de control (din București!!!), în pofida vremii nefavorabile, este deosebit de dubioasă, la asta adăugându-se și proastele relații, cunoscute de toată lumea, dintre generalul BUNOAICA și fostul ministru DĂNESCU, general care se ocupă acum cu... cercetarea catastrofei. Cei doi se aveau la cuțite din cauza încercării generalului BUNOAICA de a scoate Corpul jandarmilor de sub tutela poliției.

TEO CĂLINESCU ■

Autorizație ONU falsificată de fostul șef al Direcției de Contrainformații și Dezinformare Timiș - Radu Tinu

data de 14 octombrie printr-un transport record de 107.040 litri, în condițiile în care aprovizionarea curentă asigurată de Filip Teodorescu fratelui Stoicovici era de aproximativ 45.000 de litri de combustibil pe zi. Locul de debarcare a combustibilului este stația CFR Tivvanul Mic, gară ferită de privirile curioșilor, aflată la mai puțin de 60 de kilometri distanță de locul de destinație. Trecând peste faptul că firma intermediară Printer Trans SRL nu există, demn de reținut este faptul că la numărul de telefon ce se găsește pe documentele emise de semnatul Filip Teodorescu răspunde o voce

Varujan Vosganian

„Suntem pregătiți să declanșăm o revoluție de catifea”

- Comunitatea armeană nu are proprietăți de revendicat?

- Suntem interesați în rezolvarea acestei probleme. În Consiliul pentru Minorități lucrăm pentru elaborarea unui proiect de lege referitor la proprietățile tuturor minorităților, dar soarta acesteia va fi probabil aceeași cu cea a Legii Minorităților, a cărei dezbatere se tot amână de un an și jumătate.

- Care este politica Armeniei față de diasporă, comparativ cu cea a României?

- E greu de făcut o comparație, pentru că Armenia a devenit independentă abia în '91. Diaspora armeană este, din acest motiv, mai influentă, și, pe de altă parte, mai numeroasă, poate, decât populația din Armenia. Ceea ce o aseamănă însă cu diaspora română sunt rezervele pe care le are față de evoluția proceselor democratice în țara de origine.

- Cu ce se mai ocupă Consiliul pentru Minorități?

- Pentru noi - gospodărește fondurile alocate de la buget, pentru guvern - continuă să facă propagandă și să aibă o atitudine antimaghiară. Dacă doriți să vedeți care e aceasta, e suficient să citiți „Vocea României”, care are o atitudine fățiș antimaghiară, contaminată tot mai mult de poziția unor partide din arcul guvernamental.

Generația Iliescu a trecut prin istorie fără s-o atingă

- La discutarea „moțiunii grâului”, ce-ai înțeles dv. din cuvântul primului-ministru?

- Am înțeles că e foarte mulțumit. Faptul că țaranii nu știu unde să-și vândă grâul, și licențele pentru export sunt folosite pentru a mulțumi o anumită clientelă politică - i se par lucruri normale.

- În particular, cum comentați afirmația că desființarea CAP-urilor a fost o gafă?

- Aștept momentul în care dl prim-ministru va spune că și desființarea CSP-ului a fost o gafă. Este o încercare de a-și recupera propria existență, altminteri pusă sub semnul derizoriului. Cei din generația politică a președintelui Iliescu au trecut prin istorie aproape fără s-o atingă și fără să ne lase o lume mai bună. Poporului român i s-a încercat extirparea sentimentului național, a demnității și a proprietății. Acum ei încearcă să se justifice, susținând că o lume care să semene cu ce-a fost este normală și acceptabilă.

- Pe de altă parte, ce credeți că a înțeles premierul din cuvântul dv.?

- Nu foarte mult, pentru că jumătate din timp l-a petrecut pe culoare, ieșind din sală - este interesant de văzut - tocmai la aceste cuvinte: „Starea de relativă normalitate din agricultură arată starea de criză în

care se află economia națională”.

- Poate a fost o coincidență...

- Da, în sensul că de câte ori vorbesc eu, dl prim-ministru are o stare de iritare. Când am vorbit la moțiunea de politică externă, coborând apoi și trecând prin fața domniei-sale, mi-a spus câteva vorbe pe care mă sfiesc să le redau tiparului...

- Politica economică a guvernului este grevată de unele imperfecțiuni sau e greșită din concepție?

- M-am întrebat dacă acest guvern nu vrea sau nu poate. Am ajuns la concluzia că nici nu vrea, dar nici nu poate. Este limpede că apariția clasei de mijloc va solicita alte forțe politice. PDSR nu poate guverna țara în stare de normalitate, într-o economie privată reală - nu fanariotă, ca acum. Deci, pentru ei e esențial să mențină sectorul preponderent de stat, cu un mic segment particular bine controlat.

- Felul în care e guvernată acum România este, deci, o problemă de generație?

- În parte, da, dar există și oameni de vârstă medie care s-au lăsat contaminați: Adrian Năstase, Florin Georgescu, Dan Mircea Popescu și alții. Unii au avut o tinerețe foarte lesnicioasă și trebuie să fie recunoscători, alții au găsit o șansă de-a se lansa pe care n-ar fi avut-o lângă colegii lor de generație, iar alții pur și simplu nu și-au pus problema că pot schimba ceva și se lasă folosiți - există diverse cauze, dar nici una nu le face cinste.

- Această problemă de generație se manifestă și în cadrul opoziției?

- Aici lucrurile sunt și mai clare. Opoziția trebuia să ofere o nouă viziune, o democratizare a vieții de partid, eficiență în dialogul cu societatea civilă - ceea ce nu se întâmplă, pentru că generația vârstnică își menține monopolul conducerii. Este și motivul pentru care forțele de stânga au guvernat aproape fără opoziție. Iar când a făcut zarvă, opoziția a folosit teme care nu interesau cetățeanul: scandalul Petromin, cazul Florică, validarea miniștrilor, numirea directorului SRI...

În scurt timp vom da publicității mesajul nostru

- Dacă așa stau lucrurile, o întrebare se impune: ce s-a întâmplat cu generația revoluției?

- A avut loc o acțiune sistematică de compromitere. Au fost împinși în față tot felul de revoluționari zurbagii, gălăgioși, cu o conduită morală echivocă, care nu puteau explica bine de ce au ieșit în stradă, în

schimb explicau foarte bine ce vor ca recompensă. Există însă și altfel de revoluționari, ca Horia-Roman Patapievici sau Florin Iaru, care au fost cu mine la Jilava. Eu nu cred că trebuie insistat pe acest aspect. Marii pușcăriași politici ca Noica, Țuțea sau Steinhardt vorbeau mai puțin de suferințele lor și mai mult despre lumea care ar trebui construită.

- De acord, nu trebuie să vă bateți cu pumnul în piept, dar n-ar fi cazul să vă afirmați mai concret idealurile?

- Ba da, momentul a sosit. Pentru a intra în mileniul trei cu fața curată, România trebuie să înceapă de pe acum lupta pentru schimbare - atât a orientării de ansamblu, cât și a clasei politice. Există deja un nucleu de oameni care încearcă să refacă ideea de opoziție. Esențial este să știm unde vrem să ajungem. Discutând cu mulți dintre aceștia, am constatat că avem foarte multe lucruri în comun și putem construi un asemenea model. Probabil că în câteva săptămâni vom da publicității un prim mesaj.

- România a pierdut în '90 un moment extrem de favorabil - credeți că mai poate fi recuperat acum?

- În primul rând s-a pierdut sentimentul de fraternitate, pentru că actuala putere a dus o permanentă politică de dezbinare. În al doilea rând, România a rămas ultima în

DI Iliescu e blestemat să meargă mai departe

- Ați figurat într-un top al posibililor candidați la președinție - nu v-a bătut gândul s-o luați în serios?

- Observați că se lansează diverse nume pentru a discredita competiția și a-i determina pe realii candidați să aibă o reținere: cum să concurezi cu clerici exaltați sau cu lideri naționaliști? Gruparea noastră nu și-a pus încă problema unui candidat la președinție, dar cred că trebuie ales astfel încât să nu fie resuscitate sentimentele naționaliste.

- Credeți că actualul președinte va mai candida?

- Cred că este blestemat să candideze. Chiar dacă nu dorește să se apere pe sine, are multe alte lucruri de apărut. Puterea s-a izolat de popor, înconjurându-se de birocrație și corupție. DI Iliescu nu poate fi acuzat de corupție, dar e înconjurat de corupți și lingușitori care-l protejează de popor - deci e silit să-l protejeze la rândul său. De aceea, dl Iliescu e blestemat să meargă mai departe.

Varujan Vosganian s-a născut

pe 25 iulie 1958 la Craiova și a copilărit la Focșani.

Absolvent al Facul-

tății de Comerț (ASE-1982) și al celei de Matematică (Universitate-1991), doctorand în științe economice, autor a două cărți de economie, un volum de versuri și un altul de proză, circa 300 de articole, studii și eseuri. Membru al Uniunii Scriitorilor. A lucrat în Centrala berii și vinului până la revoluție, apoi a fost membru în CPUN și în ambele legislaturi ale Parlamentului ca deputat. Lider al grupului parlamentar al minorităților naționale, președinte al Uniunii Armenilor din România, - redactor-șef al revistei „Ararat”.

Europa, deși avea datorii mici, o țară destul de mare și o foarte bună credibilitate. Singura explicație e lipsa de vocație democratică a guvernării - nici o influență străină nu se poate manifesta dacă nu găsește cozi de topor în țară. Cei care invocă influențe străine își demască propria trădare. Toate aceste lucruri se pot încă recupera. Când realitatea e foarte mobilă, macropolitica trebuie să fie fermă, să știe ce vrea - ceea ce acum nu e cazul.

- Noua ofertă politică va avea nevoie însă și de mijloace materiale.

- Greu a fost până am descoperit cât de mulți suntem cei cu aceleași afinități. Există destui oameni de afaceri, de nivel mediu sau chiar mai importanți, care nu doresc tipul de economie neconcurențială existent în prezent, de aceea sunt dispuși să susțină o forță politică nouă, care să asigure un câștig pe termen lung. Sentimente similare cred că există și în rândurile armatei, ale serviciilor de informații, ale directorilor de mari unități economice - am contactat deja câțiva dintre ei - care nu mai sunt de acord cu sistemul în care unii împart bugetul de parcă ar fi proprietatea lor, cerând în schimb obediență politică.

- Ceea ce are în vedere acest grup ar putea fi considerat o revoluție de catifea?

- Este exact o revoluție de catifea. Am înțeles că nu prin lupte de stradă, mitinguri și lozinci vom schimba lucrurile. Așa perfectibilă cum e, Constituția permite accesul la putere pe căi democratice, și trebuie s-o facem acum, dacă vom eșua, va fi foarte greu să adunăm din nou acești oameni. N-avem voie să greșim, n-avem voie să ne lăsăm înfrânți.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Încet și sigur spre Spitalul 9

În ultimii ani, pe fondul problemelor sociale ale tranziției, România a devenit, printre altele, un fel de laborator numai bun pentru experimentarea afecțiunilor psihice. Din păcate, însă, actualii guvernanți se întrec în a ne oferi doar cauzele tulburărilor psihice. În condițiile în care, recent, s-a redus bugetul de asistență medicală - iar Ministerul Sănătății consideră psihiatria în afara preocupărilor sale - tratarea corespunzătoare a afecțiunilor amintite, în spitale sau în mediul social, rămâne o temă de anul 2001. Specialiștii apreciază că în România există peste 5 milioane de purtători de tulburări psihice, adică o treime din populația adultă. Să mai spunem că toate țările dezvoltate au o lege a asistenței psihiatrice. Avem și noi un proiect de lege, rătăcit prin Parlament. Și nu e bine, domnilor, că la coadă la cupoane lumea zice cum că și printre „marii bărbați” ai țării bântuie tulburările psihice. Așa că ar fi bine să grăbim legea cu pricina, să ne asigurăm viitorul. Ne place sau nu, toți purtăm în sacoșă bastonul de bolnav psihic.

Se bea mai mult pentru că se suferă mai mult

În baza consultațiilor de psihiatrie, în policlinici, și a internărilor, specialiștii susțin că asistăm la o recrudescență a patologiei psihice și că numărul bolnavilor de acest fel, în ultimii ani, s-a dublat. Din punct de vedere calitativ, să zicem așa, tabloul afecțiunilor psihice se schimbă chiar sub ochii noștri. Conform datelor furnizate de dr. Radu Mihăilescu, medic primar psihiatru, consilier al Ligii Române pentru sănătate mentală, psihiatria actuală este dominată de tulburările depressive. Apoi, deși pare ciudat, urmează dependența de alcool. Mai mult decât îngrijorător este faptul că vârsta la care se manifestă alcoolismul a scăzut spre 20 de ani, lucru rar întâlnit înainte de '89. Dacă dependența de alcool se instalează la 20 de ani, înseamnă că există o populație care exagerează cu băutura de pe la 15 ani. Dr. Mihăilescu apreciază că în România se bea mai mult pentru că se suferă mai mult. Alcoolul, se știe, are și un efect antidepresiv, produce o stare de bine. Or, cine nu vrea să-și prelungească stările de acest fel? Pe de altă parte, cu toate scumpirile, acest „tratament” este, totuși, mai ieftin decât un tratament antidepresiv. Oferta e generoasă, tarabele gem de băuturi proaste și contrafăcute, cu prețuri chiar atractive. Statisticile Organizației Mondiale a Sănătății precizează că, după consumul de alcool, România

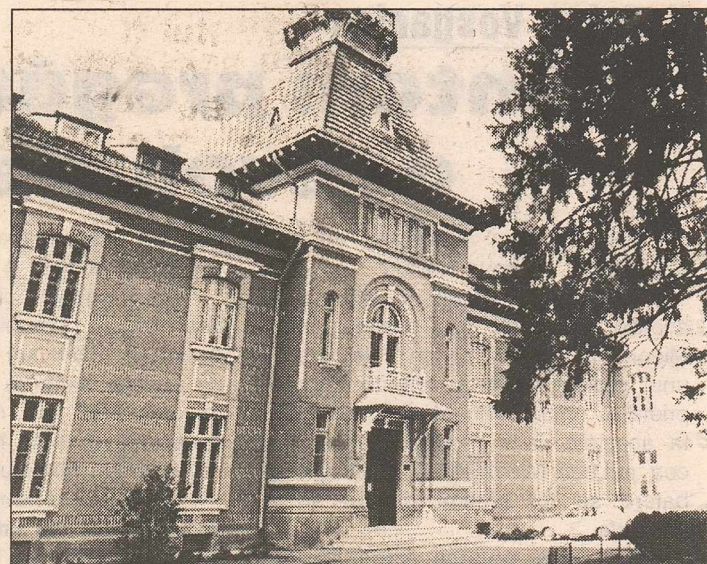
Tulburările psihice au ieșit în stradă

ocupă un loc de mijloc între țările europene, cu 7,8 l alcool pur pe cap de locuitor, într-un an. Numai că cifra respectivă se bazează doar pe sursele comerciale și nu ține cont de faptul că tot românul se muncеște toamna pentru ceva țarie și vin, producție de familie.

O altă patologie cu tendințe expansioniste ține de manifestările cu violență. Violența, pur și simplu, nu este un diagnostic în psihiatrie. Dar nici nu ține de normal. Așa că, în ultimii ani, o dată cu înmulțirea factorilor de stres, oamenii își controlează tot mai greu reacțiile, înjură și lovesc din te miri ce, devin violenți cât ai bate din palme. În legătură chiar directă cu afecțiunile deja amintite, urmează actele suicidare. Dincolo de o creștere alarmantă a numărului de sinucideri, tranziția românească se poate mândri și cu „motive noi” gen: nu am unde locui, sunt șomer, nu-mi ajung banii ca să trăiesc, sunt dezamăgit de ceea ce înseamnă libertatea în România etc. Lista noutăților psihiatrice - cam lungă, nu-i așa? - poate continua cu dependența de droguri și cu ceea ce s-ar numi patologie managerială, o tulburare căreia nici medicii nu i-au dat, încă, de capăt. Această afecțiune trage spre tineri între 35-40 de ani, sănătoși, atletici, dăruiți trup și suflet afacerilor de pe agendă. Ei muncesc cu plăcere, de

Nimic despre sănătatea președintelui

Tulburările psihice au ajuns - și asta se cam vede, chiar cu ochiul liber - și pe scaunele unora dintre persoanele publice. Dacă este vorba despre vreun șef de partid, problema e simplă, poate că așa dorește partidul respectiv să fie reprezentat. Pe noi, ca oameni de pe stradă, ar trebui să ne intereseze starea de sănătate a președintelui, a miniștrilor, primarilor ș.a.m.d. Președintele SUA, ca să vezi, este supus sistematic la tot felul de analize medicale. Culmea este că analizele respective se mai și dau publicității. Dar dacă asta este o ofensă adusă autorității și americanii nu știu? Eu zic să nu le spunem, să se descurce cum vor.

dimineată până noaptea, au succese și câștiguri materiale de invidiat. Numai că, la un moment dat, clachează. Unii spun că i-ar dura stomacul, alții acuză tulburări cardiace. După ce se plimbă pe la tot felul de medici, fără rezultat, managerii respectivi

sunt trimiși la psihiatrie. Și, când colo, chiar așa! În aceste cazuri se pare că avem de-a face cu o depășire a limitelor de rezistență ale unui individ. Prins într-o activitate plăcută și bănoasă, managerul nostru nu ia în calcul oboseala, nu-și evaluează corect posibilitățile.

Poate suntem nebuni și nu știm

Toate afecțiunile psihice amintite au cale liberă atâta timp cât situația social-economică a României se menține la cotele actuale. La un nivel de trai atât de scăzut, „românul mediu” este stresat de o mie de lucruri: nu are bani pentru mâncare, fabrica unde lucrează a trecut la restructurări, întreținerea depășește jumătate din venitul lunar al familiei, rechizitele școlare s-au scumpit ș.a.m.d. Presiunea psihologică exercitată de această stare de lucruri duce, încet și sigur, spre Spitalul 9. O să spuneți, desigur că motive de stres existau, slavă Domnului, și pe vremea lui Ceaușescu. De acord. Dar vin specialiștii și spun că este o diferență foarte mare între a suferi laolaltă cu toți ceilalți, aproximativ egal, și a suferi de unul singur, fără să-ți recunoști o vină. Înainte exista o solidaritate în suferință, acum fiecare individ simte că toți ceilalți sunt împotriva lui. Societatea românească este dominată de un sentiment general de nedreptate, greu de suportat, dacă în decembrie 1989 ți-ai dorit oareșce schimbări. În aceste condiții, acțiunea stresului de zi cu zi este mult mai perfidă. Pe de altă parte, afecțiunile psihice pot fi agravate și din cauze externe. Dr. Mihăilescu are câțiva pacienți care vin la cabinet cu grija situației din Iugoslavia sau a relațiilor româno-maghiare.

Ca să fim bineînțeleși, tulburările

psihice nu înseamnă nebulie. Multe de specialitate sunt chiar intrigate de faptul că în România bolnavul psihic este tratat cu etichete rușinoase, respins în cel mai inuman mod posibil. Cei care au în buzunar un bilețel externare de la psihiatrie nu-și găsesc locul nici în familie, dar de în societate. Nimeni nu-i angajează, nimeni nu înțelege că bolnavul psihic are nevoie, în primul rând, de calm normală. La noi se întâmplă cam dos: noile spitale de psihiatrie se construiesc la zeci de kilometri de loca

Despre cei care omoară fără să știe

Unii dintre bolnavii psihici, puțini ce-i drept, ajung până la crimă. Ce se întâmplă în asemenea situații? Un individ care a comis o infracțiune din cauza bolii psihice, deci, fără să aibă capacitatea de a înțelege consecințele faptei sale, este tratat de justiție într-un alt mod decât cel responsabil. Dacă se ajunge la concluzia că ceea ce a făcut individul respectiv este de domeniul patologicului, comisia de expertiză pronunță asupra discernământului care poate fi intact - autorul primește pedeapsa normală; abolit - autorul este iresponsabil, intră sub incidența art. 17 Cod penal, adică este trimis, fără pedeapsă, la o instituție specializată, pentru tratament; atenuat - autorul este trimis la o instituție specializată, pentru tratament; completul de judecată ia în calcul această circumstanță atenuantă și reduce pedeapsa. Doar în cazul în care bolnavul psihic nu scutește pe nimeni pedeapsă. Despre comisiile de expertiză medicală legală se spune că sunt destul de verificate și au suficiente baraje în calea abuzurilor. Așa o fi, noi nu băgăm mâna în foc.

copiii se ploconesc în fața medicului și-și țină părinții internați cât mai mult - dacă s-ar putea definitiv ar fi și bine -, zierele fac un adevărat spectacol din suferința psihică. În 17 dec

„Tratamentul” cu alcool este mai ieftin decât cel cu antidepresiv

embrie 1991, Adunarea Generală a O.N. adoptat Rezoluția 46/119 privind creșterea protecției persoanei atinse de boală psihică. Drept urmare, toate țările cu pretenții democratice își modifică legislația, funcție de aceste principii aliniate drepturilor omului. România face că nu aude și nu vede. Mai mult, se pare că nici celebrul Decret 117/1990, considerat a fi baza abuzurilor psihice, nu dă semne de abrogare.

LILIANA PETRU

În fiecare an, la sfârșitul lunii septembrie, se un balamuc întreg cu cazarea studenților. 1990, în Universitatea București erau 7.000 de studenți, înscriși la șapte facultăți. Anul sta, numărul facultăților a crescut la 15, iar al studenților la 30.000. Numărul locurilor de care nu a crescut considerabil față de perioada lui Ceaușescu. În mod normal (?), în fiecare an un număr mare de studenți veniți din provincie rămân pe dinafară și trebuie să recurgă la tot felul de aranjamente, presiuni sau să plătească bani grei pentru locuință în București. Anul acesta, numai la nivelul Universității București au rămas pe dinafară peste 6.300 de studenți.

Emil în dificultate

La organizație care a încercat să ajute pentru studenții rămași pe dinafară a fost Liga Studenților. Pentru câțiva ani, ea intrase într-un declin, pierduse mulți membri și se afla în inactivitate. Mai ceva ca Liga Phoenix, Liga a renăscut și a devenit o ofensivă pe trei fronturi: Liga studenților străini care ocupă camerele în cămine, împotriva administrației Universității București în fața rectorului Emil Constantinescu și împotriva Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila”, ce administrează cele trei cămine, care, după opinia studenților, ar fi trebuit să revină la Universitatea București.

Grozăvești au apărut afișe în fața studenților străini, ca și în anii anteriori. În fața Rectoratului Universității București au avut loc manifestații. La una din ele am participat și noi. Pe o pancartă mare am scris: „Vrem un rector capabil să conducă în niște probleme”. Liderii L.S. își termină discursurile cu o formulă clasică: „Se aude, domnule rector?”

Emil Constantinescu, în clădirea, a coborât în fața ocl studenților și a început să vorbească despre democrație, să spună cum s-a luptat pentru studenți. De la parte, studenții au în portavoci cu de genul: „Asta-i o noapte, domnule rector!”

Emil Constantinescu nu a prea convins. La stația s-a transformat într-un fel de dialog al surzilor, domnul Constantinescu și reprezentanții Ligii studenților pându-se reciproc.

În cele afirmate de membrii Ligii a reieșit că domnul Constantinescu n-a mișcat nici un deget pentru rezolvarea problemei cazării și nici măcar nu s-a luptat cu cei de la U.M.F. pentru recuperarea căminelor B2 și E, aflate în administrarea U.M.F.

Emil Constantinescu a dat-o la întors, spunând că a fost de câteva ori la ministrul Maior și că a făcut cereri de bani pentru fochiștii de la centrala termică din Grozăvești. Una peste alta, rectorul a spus despre Liga, care s-a ocupat anii trecuți cu cazările în provincie, că a primit o groază de reclamații la adresa membrilor ei.

Manifestația s-a încheiat în coadă de pește, cei din L.S. o țineau pe a lor, iar domnul Constantinescu a spus că studenții au semnat la admitere o hârtie prin care se angajau că nu solicită cazare și că nu există locuri pentru cei rămași pe dinafară.

Fricțiuni prin Grozăvești

Am vrut să vedem și la ce se rezumă conflictul dintre Liga Studenților și U.M.F. „Carol Davila”. După terminarea mitingului Ligii, am pornit agale spre cele trei cămine aflate în litigiu. Am ajuns la B2, unde am aflat că stau doamna administrator și alte persoane importante. Cum am intrat, de la etajul doi o negresă interesantă ne-a aruncat în cap cu un înveliș de ciocolată Milkyway. O altă negresă apăsa de zor pe butonul de la lift. Nemulțumită de faptul că vine prea încet, spune „lift brost” și pleacă pe scări. Noi luăm liftul „brost” și ajungem în birou la doamna Diana, administratoarea. Aceasta,

Dom' Marian se plânge că nu poate să-și dea seama dacă albanezii cazați sunt după nume băieți sau fete și nu știe cum să-i pună în camere. Dom' Costel tace. Dom'șoara Georgeta, în schimb, ne povestește cum e cu situația. După Georgeta Agache, în căminul E, pe 518 locuri nu stau decât 110 străini. Majoritatea străinilor nu sunt pe cont propriu valutar, ci bursieri ai statului român. Doctoranzii basarabeni și ucrainenii fac ce fac și se lipesc câțiva ani, obținând, pe căi nebănuite, de la Ministerul Învățământului, prelungirea șederii. Ne spune că domnul Emil Constantinescu nu a emis pretenții pentru cele trei cămine. Totuși, din câte ne dăm noi seama, scandalul va continua pentru că în 1996 intră în vigoare Legea patrimoniului, iar dacă E, B1 și B2 vor fi administrate tot de U.M.F. vor intra în patrimoniul acestora.

amabilă, ne toarnă în pahar un suc cu gust de chimicale, cu numele sugestiv „Căpșuna mamă”. Apare un fel de instalator care zice că poliția a făcut doar în ziua aceea două razii și îi spune încetisor doamnei

Diana că a fost și „dom' Săndel” cu poliția”. După ce omoară un gândac cu pantoful, doamna Diana ne roagă să așteptăm până apare șefa, „dom'șoara Georgeta”, are doar 23 de ani”. Până să vină domnișoara, intră în cameră Vicențiu, medicinist din Timișoara, care ne spune că la razii au participat pe

Emil, Liga și balamucul cazărilor

S-au dus anii când studenții defilau alături de domnu' profesor

Cu ani în urmă, studenții manifestau cot la cot cu Emil. Acum, lucrurile s-au schimbat radical. De unde se vede că după mărirea urmează decăderea.

lângă poliție și membri ai Ligii Studenților și că „de când vine poliția la comanda Ligii?”. Tot el încearcă să ne explice că fricțiunile au început și din cauza unui război de uzură dintre Liga Studenților și Societatea Studenților. Mediciniști, organizația cu cea mai mare pondere în U.M.F. Într-un târziu, mai apar „dom' Marian”, administratorul căminului E, „dom'șoara Georgeta” și „dom' Costel”. Doamna Diana ne arată fluturașul de salariu din care reiese că ia doar 96.000 lei pe lună. După părerea noastră, nu arată a muritoare de foame. Intră pe ușă arabul Samir, care a „coborât jos o

canape și vrut urcat sus”. Nu se înțelege prea bine ce vrea, dar e lăsat să-și pună canapeaua în camera 6.

Doamna Diana ne spune că din cele 329 de locuri ale căminelor B1 și B2, doar 50 sunt ocupate de străini. Nouă ni s-a părut, luându-ne după numărul de mașini luxoase și antene parabolice, că ar fi ceva mai mulți. Ne despărțim în relații bune cu toți interlocutorii. La ieșire, bem o bere la unul din nenumăratele baruri ale Grozăveștiului. Un cerșetor răpăciugos, care fumează Kent, ne face plecăciuni și ne spune bună seara în cinci limbi, inclusiv arabă.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■
cu sprijinul lui LUCIAN DRĂGHICI

O veste bună!

Începe TIB '95

În această săptămână începe cea de a XXI-a ediție a Târgului Internațional București, despre care se poate spune că are deja o tradiție. Ediția din acest an este cea de-a doua atestată de Uniunea Internațională a Târgurilor, U.F.I.

Anul acesta vor expune cu 200 de firme mai mult decât în 1994, adică un total de 1400. Numărul de țări reprezentate este același ca și anul trecut (28), dintre care 17 sub pavilion național. Firmele străine au ponderea de 42% din totalul celor reprezentate la târg. Ne avertizăm cititorii că trebuie să fie pe fază în ziua de 3 octombrie, când intrarea va fi liberă. În restul zilelor, între 30 septembrie și 5 octombrie, tariful unui bilet de intrare va fi 3000 de lei, pentru elevi, studenți și pensionari va fi de 600 de lei.

LUCI ȘTEFANOVICI ■

Porumbelul păcii deasupra Casei Albe

Pentru Bill Clinton săptămâna trecută probabil că va fi considerată o perioadă fastă în zodiacul său politic. La Washington a avut loc semnarea acordului de pace israeliano-palestinian convenit după intense și dramatice negocieri la Taba (Egipt), în timp ce la New York, ca urmare a eforturilor diplomaților de la Departamentul de Stat, s-a organizat întâlnirea ministerială tripartită vizând încetarea ostilităților în spațiul fostei Iugoslavii.

Să le luăm pe rând. Documentul convenit de liderul palestinian Yasser Arafat și de premierul israelian Yitzhak Rabin a fost pe punctul de a fi compromis tocmai în faza finală. A fost nevoie de noi asigurări din partea SUA și de încurajări transmise prin intermediul președintelui egiptean Hosni Mubarak, pentru ca negociatorii să se reaseze la masa verde și să aprobe acest acord. Dar ce conține el? Este vorba de un do-

cument de 400 de pagini care prevede detaliile programului de întărire a autorității palestinene în Cisiordania. În linii mari, documentul cuprinde angajamentul Israelului de a-și retrage, în interval de șase luni, trupele din regiune, pentru ca la numai trei săptămâni după aceea să aibă loc alegeri în teritoriile palestinene autonome. Astfel că în iulie 1997 se va ajunge ca palestinienii să dețină controlul în proporție de 90 la sută asupra Malului de Vest al Iordanului. Se știe că de aproape un an și jumătate controlul palestinian se exercita doar în Fâșia Gaza și în enclava Ierihon. Planul conține și

alte detalii tehnice, cum ar fi eliberarea în etape a miilor de prizonieri palestinieni, asigurarea resurselor de

apă pentru palestinieni, controlul bazelor militare etc. Un consiliu pentru Autonomia Palestinei va avea rol de administrator interimar până în 1999, iar întreg procesul va fi supravegheat de o delegație de observatori internaționali.

În sfârșit, documentul prevede ca soarta unor așezări precum Ierusalimul, a coloniilor evreiești și a refugiaților palestinieni să fie determinată în negocierile pentru „statutul final”, care vor începe anul viitor.

Și întâlnirea de la New York a beligeranților din Bosnia era pe cale de a fi compromisă din cauza refuzului guvernului bosniac de a lua parte la el, întrucât se îndoia de viabilitatea soluției privind recunoașterea dreptului la statalitate al musulmanilor. Procesul de pace, dinamizat și întreținut de Casa Albă, care oferă și garanțiile necesare, a început. Planul de pace de la Geneva, se afirmă la Casa Albă, are nevoie doar de retușuri. Bombardamentele NATO au dat posibilitatea restabilirii în teren a decupajelor teritoriale puse la cale la masa tratativelor. Sârbii și-au pierdut din aplomb, dar vor accepta probabil

noile condiții de pace, care le garantează autoritatea asupra a circa jumătate din teritoriul Bosniei. Piedicile nu vor lipsi însă în continuare, iar una dintre ele pare să fie obstinarea cu care președintele croat Franjo Tudjman, pare să privească problema controlării de către Zagreb a Slavoniei Orientale „4,5 la sută din teritoriul nostru care este încă ocupat de sârbi”, după cum a spus Tudjman în cursul vizitei la Paris.

Cele două momente din SUA - care au împins în planul al doilea al atenției opiniei publice vizita președintelui Iliescu - constituie succese importante pentru Bill Clinton, care își gândește gesturile politice în perspectiva alegerilor prezidențiale de anul viitor. Iar prin aceste succese, SUA își întăresc autoritatea de principală forță politică în lumea de azi.

Lumea cu geometrie variabilă

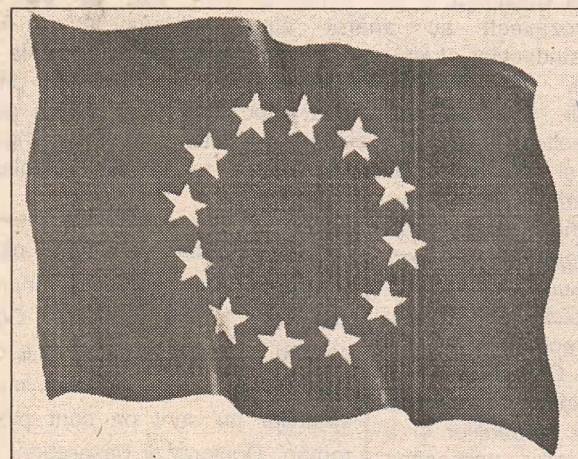
Cine dă cu banul în Uniunea Europeană?

Recenta reuniune neoficială la nivel înalt a reprezentanților celor 15 state membre ale Uniunii Europene a avut loc sub oblăduirea oficialităților spaniole, care dețin președinția semestrială a instituțiilor comunitare. Desfășurat la Formentor, în insulele Baleare, „summit”-ul a prilejuit abordarea într-un cadru destins, de vacanță, a unor probleme serioase privind destinul Uniunii, într-un moment crucial al devenirii sale. Anul viitor urmează să aibă loc Conferința Interguvernamentală care va hotărî noua organizare a Uniunii, care inițial a cuprins șase membri, în baza Tratatului de la Roma, pentru ca la orizontul mileniului următor UE să aibă circa 25 de membri, dacă vor fi admise și noile democrații din Europa de răsărit. Dar întâlnirea din Baleare, care nu s-a concretizat în nici un document comun, consacră de fapt o prelungire a crizei din interiorul Uniunii. Să amintim câteva insuccese: implicarea Bruxelles-ului în rezolvarea conflictului din ex-Iugoslavia a fost un fiasco răsunător; transpunerea în viață a Tratatului de la Maastricht se face cu mare dificultate, iar adoptarea unei monede unice - una dintre prevederile sale - a fost mult întârziată, existând reticențe semnificative din partea Angliei; extinderea UE spre Est a trecut de la entuziasmul debordant la o prudență vecină cu refuzul; testele franceze din Muroa, criticate de partenerii Parisului din UE, au arătat încă o dată că Europa nu poate vorbi pe o singură

voce și că în materie de politică externă fiecare țară își urmează propriile interese. Aceste exemple pot continua.

Optimistii din UE spun că nu există motive de deznădejde, că și în trecut comunitatea a trecut prin momente de criză. Pentru țări ca România însă, care aspiră să intre în UE, această criză este descumpănitoare pentru că, alături de celelalte state foste comuniste, își pune mari speranțe în integrarea europeană. Iar alternativă nu există decât probabil pentru nostalgicii lagărului comunist, ai CAER și ai Tratatului de la Varșovia.

Iar această integrare nu are numai un obiectiv economic, ci și unul politic și de securitate într-o lume în schimbare ale cărei trăsături încercăm să le rezumăm în continuare: După 1989 a dispărut bipolaritatea politică a lumii și o întreagă concepție a menținerii păcii pe baza disuasiunii reciproce a devenit perimată; Rusia își trăiește propria criză internă, decurgând din destrămarea imperiului sovietic; la Kremlin se încearcă reimpunerea hegemoniei Moscovei măcar în spațiul CSI, iar, recent, Elțan evoca posibilitatea înființării unui alt pact militar care să se opună NATO, pe cale de a se extinde spre Est; în sfârșit, Moscova se vede înlăturată din poziția sa de mare putere, glasul ei nemaiauzindu-se, bunăoară, în soluționarea crizei din Bosnia. Pe de altă parte, SUA nu se mai simt sfidate în autoritatea lor de mare putere mondială, dar

nu îndrăznesc sau nu doresc să-și asume poziția de lider unic al lumii; de aceea va trebui regândită doctrina politică a unei lumi cu o singură mare superputere; Casa Albă dorește să păstreze pentru Moscova un statut de mare putere în Europa și ca o contrabalansare a posibilei extinderi a forței Germaniei; China pare să fie marea forță a viitorului în regiunea sa, acolo unde Japonia nu este destul de motivată în intențiile și în mesajul său politic de locomotivă regională; de aceea, poate, între China și SUA au început să devină vizibile primele semne ale unei rivalități. În sfârșit, pentru a încheia acest tablou succint, Uniunea Europeană ar putea fi celălalt mare pol de forță economică și politică al lumii de mâine. Dar va reuși Europa să dispună și de instrumentul militar al acestei forțe economice? Moscova, la rândul ei, va putea să stopeze elanurile NATO de a-și prelunge penetrația spre Est? Indiferent de aceste necunoscute, pentru România și țările asemenea ei din regiune, opțiunea rămâne una singură: apropierea tot mai mare de UE.

Pagină realizată de
ȘTEFAN NICOLAE ■

Aventura lui Andrei Șerban

„Oedipe” ca pretext

Festivalul George Enescu a avut două subiecte principale de dispută: calitatea audiției în Casa Poporului și „Oedipe”-ul lui Andrei Șerban. La care se adaugă, ca avanpremieră, refuzul pianistului Dan Grigore de a concerta sub tutela prezidențială. Despre Casa Poporului lucrurile sunt clare: nici o orchestră românească nu a vrut să cânte acolo, iar de curând deputații au decis o reducere substanțială a fondurilor destinate amenajării ciudatei construcții.

După o lună de repetiții și câteva reprezentații, Opera se află acum în concediu. Dacă „Oedipe” se va mai cânta, cu timpul se va uita că la avanpremieră spectatorii au intrat în sală după ce au fost cercetați de metale de pazitorii președintelui Iliescu, iar în final celebrul regizor Andrei Șerban s-a urcat pe scenă ca să mulțumească unui „președinte de regret”.

Întors în America, Andrei Șerban a putut să povestească, așa cum a povestit și la București despre unele montări americane, că publicul s-a împărțit în două, jumătate l-au atacat vehement, iar restul l-au laudat.

Donații de la guvern

La Gala UNITER, „jenantă oarecum, inflamată de orgoliu, vorbirea lui Andrei Șerban” (Dan C. Mihăilescu) a anunțat public proiectul unui nou „Oedipe” la Opera Română. Au fost evidente câteva lucruri: regizorul vrea să facă spectacolul, directoarea Operei era hotărâtă să facă rost de bani pentru montare, dar rămânea ca mare necunoscută reacția Ministerului Culturii.

Au trecut câteva luni de telefoane și faxuri, de intervenții și negocieri fără rezultat. Andrei Șerban fierbea în America, își făcuse un proiect pentru acest „Oedipe”, dar cuplul PRM-PSM de la Ministerul Culturii nu-l vroia. Și până n-au început intervențiile de la Cotroceni, până nu a fost însărcinat direct consilierul prezidențial Opaschi cu negocierea contractului, „Oedipe” a fost un spectacol incert. Până la urmă s-au găsit foarte multe milioane necesare montării (decoruri, costume, colaboratori, recuzită, plata regizorului) la care s-au adăugat 400 de milioane de lei „donați de către guvern” pentru ca în două luni să se schimbe mirosul prăfuit al clădirii prin unele reparații.

Acum toată lumea știe, mai mult decât semnificația culturală a lucrării lui George Enescu, că numai la intervenția

președintelui Iliescu, Andrei Șerban a putut monta „Oedipe”. Și totuși regizorul a lucrat cu impresia că cineva stă la pândă să-i pună bețe în roate.

„Oedipe” nu există fără synopsis?

Acest „Oedipe” este un eveniment, atât pentru Operă, cât și pentru regizor. Andrei Șerban nu a mai scos de mult un spectacol nou. Chiar și regiile de operă le-a lucrat pentru niște opusuri consacrate cu orchestre și soliști dintre cei mai buni. Starea Operei Naționale rezultă și din sutele de milioane cheltuite numai pentru ștergerea prafului și schimbarea cortinei.

Este impresionant felul în care Andrei Șerban și-a pregătit și lansat premiera. Întâi nu a vrut să lase ziaristii la repetiții, apoi a dat interviuri cu condiția să le citească înainte de publicare și să

nu fie tăiat un cuvânt. Nu mai contează că aproape toate interviurile seamănă între ele. Pentru a pregăti publicul pentru ceea ce trebuie să vadă, a compus un synopsis tipărit în caietul program. Textul este perfect, justifică cu fiecare frază ideea de a face din Oedip un erou contemporan. În mod obișnuit, un astfel de synopsis este scris de secretarul literar sau dramaturg (cum se numește în Vest), nu pentru a explica un demers regizoral, ci pentru promovare. De astă dată însă un panou așezat în foaier, scris de mână, cerea: „Rog a se citi synopsisul din program. Andrei Șerban”. „Oedipe” nu poate să existe fără acest synopsis?

Opera există datorită compozitorilor

Nici o operă nu a ajuns celebră datorită soliștilor sau instrumentiștilor. Aceștia fiind un factor entropic, pot aduce performanța în cazul unor reprezentații, dar baza rămâne muzica. La Opera Națională nu ne putem lăuda nici cu cântăreți, nici cu orchestră. Marea șansă de a scoate din anonim această instituție a fost invitarea lui Andrei Șerban. Deci, un regizor, care să creeze un spectacol, nu o producție muzicală. Și chiar așa s-a întâmplat cu „Oedipe”. Este prima interpretare integrală a operei lui Enescu, dar acest eveniment muzical a rămas într-un plan secundar. Și din motive interpretative nu se discută decât despre opțiunea regizorului. Cu un buget senzațional pentru România - nici un alt spectacol nu a înghițit atâția bani oficiali - Andrei Șerban a pus în mișcare toți angajații Operei și a chemat încă pe atâția în ajutor. Cântăreți, balerini, dansatori, corp ansamblu, coriști, instrumentiști, mașiniști, decoratori, asistenți etc. Pentru a crește dinamica soliștilor, scena a fost prelungită în public. Astfel că o parte din orchestră cântă acoperită de scânduri. Ce-a mai rămas din muzica lui Enescu...

Un precedent periculos

Până acum s-au publicat o grămadă de păreri despre „Oedipe”. O analiză a spectacolului nu am citit încă. Toată lumea comentează evenimentul premierii: spectacolul în sine a fost bruiat de paza președintelui care filtra spectatorii și mulțumirile rostite de regizor. Spectacolul efectiv a rămas la mijloc, spectatorii fiind năuciiți de contextul politic al momentului.

Cert este că Andrei Șerban a scos din îmbăceală Opera Națională. Dar totodată s-a mai născut o legendă: că numai Andrei Șerban are dreptul, poate, să facă așa ceva, și numai cu acordul

președintelui României. Un precedent periculos.

Urmările: Andrei Șerban s-a supărat pe toți cei care l-au criticat. În ochii unora apare ca un scandal faptul că regizorul a trimis scrisori și fax-uri ziariștilor și redacțiilor care l-au atacat. Dar acest lucru este curent, regizorul povestind astfel de aventuri și cu criticii americani. Dar aici au fost și fax-uri de mulțumire (UNITER) urmate de altele cu reproșuri. Au fost admonestați cronicari invitați la premieră care nu au scris. Mai mult, regizorul a lăsat și unele texte ca replică la presupuse atacuri. Totul este, privit lucid, o mare ironie. Andrei Șerban își regizează nu numai spectacolele, ci și reacția spectatorilor. Până la un punct.

Cum reprezentațiile cu „Oedipe” se reiau tocmai peste o lună nu voi renunța la tentația de a scrie și ce se întâmplă pe scenă.

REMUS ANDREI ION ■

Toate artele

„Pe viață, pe moarte”

Dintr-un străvechi oraș roman și românesc, Drobeta Turnu Severin, îmi sosește cartea unui remarcabil poet, Florian Copcea, convingându-mă încă o dată că „provincia” rămâne un spațiu mirabil, etern deschis surprizelor.

Crescuți fără mentori literari și fără alintul ori judecata necrutătoare a criticii, poeții provinciei își scriu cărțile cu un calm (latin?) neatins de convulsiile ce subminează scrisa „capitaliștilor”, bucureștenii deveniți brusc politicieni, candidați la înalte dregătorii, istorici ori tribuni justițiar.

Ocoliți de meritata laudă, dar și de jurii (și injurii), ei nu scriu altcum decât pentru „sine”, cu convingerea că există o **dreptate** a actului creator care îi va scoate cândva din anonimul în care îi zidește febra unui prezent puțin propice poeziei.

Și uite, deschid cartea lui Copcea (cu apăsător titlu polemic „Pe viață, pe moarte”) și mă uimesc citind versuri fericite, memorabile, ce pot legitima harul unui poet de alese virtuți: „Mă bucur, moarte te-am săracit/ de-un trup/ și-un buzunar cu semințe!”

Sau: „Își șterg lentilele ochelarilor/ cu pielea unui câine de om!”

„Plânsul/ căruia i-am fost odată/ viață”.

„Să-mi vând moartea/ ce nu o mai am de trăit”.

„Aristocrația cuvintelor/ primește cerul la vorbitor”.

„Buzele citind/ în ochii mei legați la gură”.

Contrazicând versul acesta din urmă, Florian Copcea scrie cu ochi liber, stăpânit de o vibrație ce nu cunoaște constrângerea. Pe rând teribil, truculent, edictual, poetul își rostește discursul cu un soi de **sănătate** a rostirii ce îl face credibil nu doar atunci când își oferă vreun ospăț metaforic ci și când, abandonându-se, nu își refuză expresia ternă, „neliterară”.

Cu o vitalitate minată de secrete tristeți, el se simte o victimă a blândului... Don Quijote, adică a credinței în aventură și în himeră. Pe alocuri, versul se descarcă de lirism și calchiază epica aspră a textului jurnalier. Și în această ipostază Florian Copcea convinge, semn că opțiunile etice (politice) îi sunt tot ferme, cum de nezdruccinat e în iubirea pentru frumusețile lumii.

Citindu-l, am simțit adesea respirația marelui fluviu pe malul căruia are norocul să viețuiască și să se cheltuie, fertil, în vaste proiecte (roman, eseu, poezie) impunând, în solitudine și nezgomotoasă trudă, un chip al Poetului de azi dar mai ales, de Măine...

GHEORGHE TOMOZEI ■

„Trupa pe butoaie” joacă cu intrarea liberă și prezența neobligatorie

„Trupa pe butoaie”, tânăra echipă de teatru aflată sub patronaj UNITER, a susținut vineri și sâmbătă, la Brașov, în Piața Sfatului și la Cetate, două reprezentații, într-o ambianță arhitectonică medieevală, apropiată de cea în care, în urmă cu secole, primele trupe ambulante începuseră să încante locuitorii burgurilor de altădată. „Acest gen de spectacole, ne mărturisea Ion Caramitru, își propune să readucă teatrului apropierea de public, mai ales cel mai puțin cunoscător, prin interpretări mai puțin convenționale, organizate în aer liber, aproape spontan, cu o pregătire și cheltuieli minime, în piețe publice, parcuri, guri de metrou sau curtea unei întreprinderi. Intrarea este întotdeauna gratuită și prezența neobligatorie. Firma M.B. Distribution, reprezentanta românească a concernului EPSON, a făcut sponsorizarea spectacolelor de la Brașov ca și a altor manifestări UNITER. Policolorul ne-a oferit vopselurile, iar Bere Grivița butoaiele pe care improvizăm scena”. (C.M.)

A black and white illustration of a man with a beard, looking down with a thoughtful or distressed expression, his hand near his face. The style is reminiscent of a woodcut or a high-contrast photograph.

ES
BE
ES
ES
LE
DO
FA
MA
LE
ES
FA
LE

Vă mulțumesc că mi-ați spus că n-am talent. Deci am aflat că nu am talent, că am umor involuntar (sic), că puteți fi „preot, tată, amant, duhovnic”, că vă „ trăiți viața scufundat până în peste cap în sutele de manuscrise”, că aveți capacitatea unui juriu, că știți „ce autori trebuie scoși din anonimat”, că! există riscul să vă înșelați, și dacă vă înșelați, ce? doar s-a înșelat și Macedonski în legătură cu Eminescu și și-a asumat și responsabilitatea (oare! ataca că se-nșelase sau că nu se înșelase?!). Câți nu s-au înșelat în privința lui Nichita, Ionesco... ce, se mai înșală omul?! și încă ce oameni s-au înșelat!

Mi-am adus aminte de scrisoarea lui Noica, către Liiceanu, nu amănunțesc, în orice caz era vorba de faptul că domnului Noica îi părea rău că nu poate trăi mai mult să-i vadă „barba” (citiți în „Cearta cu filozofia” despre ce barbă e vorba). Eu fiind mai tânăr, sper să trăiesc mai mult și dumneavoastră să fiți cât mai sănătos, să vă crească barbă albă și să apucăm să vedem împreună ce înseamnă în literatură talentele scoase de dumneavoastră din anonim. În ceea ce mă privește, mi-aș dori așa de mult să mai trăiesc încă un timp după ce mor, să văd ce a rămas din mine.

Sigur, mi-am zis, hai să scriu domnului Alex, ca un copil cuminte tatălui său: tată, sunt un copil bun, am învățat, am ajuns student la două facultăți (Zootehnie, anul V, Regie-teatru, anul IV - zi), niște oameni nepricepuți mi-au dat voie să scot o carte de poezie, pe banii scoși în vara în care am muncit ca hamal. Pe 1 XI 1995 împlinesc 26 de ani (coincidență cu data în care acordiez premiul), sunt un

■ La rubrica „Mașina de scris” pot trimite texte literare autori din orice categorie: tineri sau bătrâni, începători sau consacrați, bărbați sau femei, români sau neromâni, cu studii sau fără studii etc.

■ Textele trebuie să fie dactilografiate sau cel puțin scrise lizibil. Dacă aveți încredere în valoarea lor, trimiteți-mi și o fotografie a dv. și un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscritele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Vă rog să nu mă căutați la telefon și să nu mă vizitați la redacție. TOATE scrisorile dv. vor primi răspuns în cadrul rubricii „Mașina de scris”,

în ordinea primirii lor.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii „Mașina de scris”. Toate textele publicate în cadrul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenții rubricii „Mașina de scris” se aleg autorii cărora li se asigură publicarea unei cărți (pe bază de contract). Numele lor este anunțat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ștefănescu, la redacția revistei „Flacăra”, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 București.

băiat de la țară (Mihail Kogălniceanu-Constanța), am păscut, plângând, oile în copilărie, fii mai blând cu mine și citește-mi cu atenție încercările și iartă-mi toate obrăznicile mele. Citește, te rog, încă o dată „Miorița divină”, „Ars divină”, „Arta genezei”, „Arta natală” și „Arta eroticii” și zi-mi cu mâna pe inimă că n-am talent. Și dacă o spui, fă-mă de răs și publică la „umor involuntar” o parte din ele.

Și tot ca un copil cu minte
vă dedic această poezie:

„Se vor trezi toamnăti cri-
tici iubitori
gândind
pe mari poeți să îi deteste
și fericiți sub plaiurile unui
gând
se vor izbi de creste”.

TOMA ENACHE -
București

P.S. Îmi asum toată
responsabilitatea, cu siguranță
mai mare decât cea care vă
revine dumneavoastră dacă vă
înșelați publicând un anonim
care ar rămâne anonim.

Te tot zbați, dar nu răzbați
în jungla danubiană. Nici n-ai
să poți până la Marea
Dispariție, cât o să dureze
post-comunista (noastră)
tranziție. Chiar dacă la fel ca
tine sunt mulți, în contră-s
așijderi, cam toți hoti și incuți.
Îți recomand să scoti o
carte (ar fi un op original,
inedit, sui-generis, un experi-
ment în critica de la noi și din
altă părți), o culegere de dia-
loguri, de eșantioane, de tribu-
lații ale acestei damnate ge-
nerații ce nu poate deprinde
înotul, care a pierdut cam totul
(făcând totul!) inclusiv datul
din coate, de-atâta democrație
și libertate.

Zău, Alex, una din două: n-o fă sau fă-o! Pentru mine, un nea Cutare și alte sute de anonimi cu drept la nume (și renume!), ai putea alcătui o asemenea culegere de gingășii literare. Apelează, antologic, la SLAST, Zig-Zag, Flacăra și la prieteni. Acum cât nu e prea târziu!

Pe lângă cât (și câte) ai pierdut, ce mai contează o-ncercare, un eseu, un astfel de... debut?

Gândește-te, meditează (la ce ți-am sugerat), nu la cel ce-ți scrie și semnează.

Cu stimă, te salut! Atât.

BELZEBHUT
(București)

Am aproape 20 de ani și sunt frământat de o mulțime de semne de întrebare. Ieri am găsit în „Flacăra” răspunsul pe care mi l-ați acordat în urma „versurilor” pe care am îndrăznit să vi le trimit. Am înțeles din cele citite acolo că nu sunt compatibil cu literatura. Deși sunt un pesimist, nu mă așteptam la un astfel de răspuns și asta nu pentru că aș fi plin de mine ori m-aș considera o capacitate, ci datorită faptului că oamenii de cultură din Gorj îmi apreciază

emanațiile și, în plus, îndrăznesc să mi le și publice. Unii îmi sunt prieteni. Mă întreb: de ce nu mi-au spus deschis să mă apuc de alt sport? Le placea să se distreze pe seama perlelor mele? Sau poate pentru că, din noul val, sunt cea mai răsărită nonvaloare, în sensul bun al cuvântului? Nu știu ce să cred.

Oricum nu regret timpul pierdut înaintea colii albe și promit să continui a-mi lăsa sufletul să vorbească, în ciuda faptului că emite doar „Exclamații teatrale și prăpăstioase, imposibil de luat în considerare ca literatură”. Sincer, cred că judecata emisă de dv. este mult prea aspră, unilaterală și lipsită de o lectură (măcar) atentă

a rândurilor trimise de mine. Sunt conștient că am cântat în mai multe game, dv. ați gustat dintr-una și, cuprins de lehamite, m-ați expulzat în patria maculaturii, pentru că ați fost convins că sunt un element irecuperabil, anti-literatură. Vă înșelați, domnule Alex Ștefănescu, de aceea vă promit că într-o zi vă voi demonstra contrariul. Nu orgoliul mă determină să scriu astfel de rânduri, ci conștiința nedreptății pe care, generos, mi-ați făcut-o la câteva zile de examenul de admitere în inv. superior, de care vă vorbeam în scrisoarea anterioară. Știu, veți spune că a scrie prostii nu e o catastrofă, dar a persista în această activitate echivalează cu un demers strigător la cer. Atâta timp cât vor exista cititori care îmi apreciază emanațiile (nu mă refer la cei ce mă publică), voi continua.

Nădăduiesc că
nu-mi veți percepe rândurile
acestea ca fiind o răbufnire de
orgoliu. Priviți dincolo de
aparențe, pășiți peștera de
care vorbește Platon, și mă
veți vedea. Știu, știu, nu
merită... Lehamite întâlnești la
tot pasul, fără eforturi prea
mari. Și totuși, pentru even-
tuale momente de criză, vă
trimit ultimele emanații, animat
de un refren ce datează de pe
vremea când mezialianța mea
cu literatura nu fusese
dezvăluită și pe fondul căruia
mă retrag discret, apăsător de a
mea non-valoare, angajată pe
viață în slujba maculaturii...
„Recuperare, recondiționare,

refolosire"... Oldies, bi
goldier...

Cu respectul cuvenit, al d
NARCIS DAJU - Târgu-Ji

P.S. - Încă ceva... Nici clipă nu m-am gândit la premiul pus în joc. Îmi știu lungul nasului. Am vrut doar o părere avizată. Judecata emisă de dv. mi s-a părut însă, cum ar mai scrie, prea aspră, unilaterală și nefundamentată de citire atentă, integrală a emanațiilor pe care vi le-am trimis. Lucrez de doi ani în presă. Am sentimentul că uneori uitați că mulți vă încredințează sufletele lor (mai mult sau mai puțin infestate) : că, mulțumită gestului lor, nu vă este permis să le răspundeți într-o manieră menită să-i binedispună pe

Universul paralel

Copilăria mea – maidan cu mușețel.
Printr-un canal de nimenia știut
pătrund în universul paralel
cu universul unde m-am născut.
Și acolo strada Zorilor există,
dar se numește Roliroz,
iar Moartea, juna biciclistă,
poartă chiloți de nailon roz.
Tramvaiele se-aleargă școlărește,
fără vatmani, pe șine de topaz.
În Cișmegiu, din lac se scoate pește
de aur, cu fireturi de ceapraz.
Domni cu auzul fin ascultă muzici
produse de fanfarele abstracte,
în timp ce muzicanți hipocacuzici
beau ceaiuri sedative în antrache.
O vară blândă și eternă doarme
pe creștetele sălciilor blonde
și pacea e vegheată de jandarme
de porțelan, cu forme rubiconde.
Prin cafenele, tablele se joacă
doar cu un zar și oămenii politici
șed în amurg cum ciorile pe cracă
și croncăne în arbori megalitici.
Ei par inofensivi și poartă nume
bizare: Bulă, Bom Bonel, Bor Tică
și Kaghe Bistu Care Face Spume,
și Chel Pe Leu, Alai Cu Sculă
Mică...
Și marțidani, și hribiîncioc și gavre
care-și împrăștie în vânt discursul,
că de atât nobil pișat de javre,
treptat își schimbă Dâmbovița cursul.
Totul e altfel, totul e la fel
în universul, versul paralel...
Copilăria mea – maidan cu mușețel
strivit de mari traverse de otel.

GHEORGHE IONESCU – București

celalți cititori. „Texte sub lupă se vrea a fi mai mult decât o rubrică de umor. Ar putea fi cel mult negru. Al dv., însă aduce nepermis de mult cu altceva. Am crezut să sunteți un etalon al (non)valorii, dar realizez că sunteți nepermis de subiectiv, uitând că materia primă cu care operați e destul de fragilă.

Nu trebuie să vă afecteze criticile venite din partea unui neavenit căruia îi lipsește, înainte de toate, conștiința de sine, deși ea, teoretic, se dobândește în pragul pubertății.

Să râdem (și să plângem) cu CĂTĂLIN MIHULEAC

Transfer erotic

Psihanalistul își luă figura înțeleaptă, de vechi scormonitor în sufletele oamenilor. O agrafă agățată în ceafă, pentru a-i întinde nițel pielea gâtului, l-ar fi întinerit cu douăzeci de ani. Fără agrafă, trebuia să se mulțumească doar cu zece.

Pacienta se foia în scaun, așezată pe un mușuroi de furnici imaginare. Ai fi zis că e muncită de grele gânduri și ezită: să le spună, să nu le spună...

- Mă puteți, oare, înțelege? Imaginea aceasta mă agasează de ani de zile: noi doi făceam dragoste pe canapeaua vișinie, iar, dedesubt, pisica noastră birmaneză năștea. Și azi mă cutremur: atâta naturalism... Sunt pe deplin lămurită: frigiditatea mea din tabloul acesta își trage seva.

Psihanalistul își dilată cu lăcomie ochii, năcăduind să aprindă cât mai mult din această privescătoare.

- Da, pentru mine e clar, mai clar nici că se putea: un transfer erotic. Din punct de vedere al psihoanalizei, soluția ar fi una singură: inversați rolurile. Pisica să facă dragoste pe canapeaua vișinie, iar dumneavoastră să nașteți.

Goana de singurătate pe tocure

- Colegul tău e acasă?

Dinaintea ochilor obosiți, cârpiți cu aracet, începe să se contureze o siluetă oxigenată, proptită în două tocure enorme.

- Nu-i acasă... Întră, îl poți aștepta - reuși să îngame, storcându-și, ca pe un burete, oruma de politete.

Fata își prelinse trupul elastic și arcurile canapelei o primară ospitalier, scârțâind voluptuos.

- Scuză-mi mutra, sunt după o beție, am serbat ceva. Mi-e o sete de Sahara. Când ai sunat la ușă, mă visam înmuiat într-o cadă cu bere. Cică ajută și pielea, o face mai fină...

Unduindu-se felin, fata își petrecu mâna leneșă peste brațul său.

Parcă ținea să verifice cât adevăr conține afirmația cu finețea pielii. Coborî pe piept, întârziind în cârlionții pufoși.

Inspiră cu nesaț ultimul fum de țigară, strivind-o în pântecul scrumierei ce reprezenta o femeie goală, tolănită în așteptare.

Nu mai am țigări, își spuse aprinzând mucusul stins în scrumieră. Fata își trăgea cio-rapii negri, prelungind pervers fiecare gest. Îi plăcea să se îmbrace în fața bărbatilor (cum, de altfel, îi plăcea să se și dezbrace), urmărindu-le jocul ochilor nesățui.

Din depărtări, o sirenă de

fabrică mugi lung. Ies proletarii din schimb, gândi, aninându-și văzul de șoldurile tari ale fetei. Când a ajuns în fața ușii? Pleacă?

- Dă-i plicul ăsta colegului tău de cameră. Spune-i că-l aștept sâmbătă, pe la zece. E o invitație la cununie.

- Da? Cine se cunună?

- Eu. Știi, nu mai suport singurătatea.

Intellectualul blocului

Intellectualul blocului își reluă povestirea: „Pasărea se înalță, grațioasă...”

Trei bătaii firave în ușă îi suspendară fraza.

- Citește-mi, maică, leacurile astea, îl rugă bătrâna care, de pe treptele blocului, vindea semințe prăjite trecătorilor.

Intellectualul deșertă medicamentele pe birou și începu să le alinieze: asta la șase ore, cealaltă între mese, mulțumesc maică, să vii să te răsplătesc cu câteva semințe.

„Pasărea se înalță grațioasă, ca purtată...”

Băzâitul soneriei îi strânse de gât cuvintele.

- Salvează-ne, căzu în genunchi administratorul asociației, soarta blocului stă în mâinile tale. Formulează protestul către primar.

Intellectualului îi pulsau tâmpile ca două motoare în sarcină. Nu irosi prilejul de a se răcori pe încercata spinare a primarului.

„Pasărea se înalță, grațioasă, ca purtată pe o...”

O gingașă prezentă își aprinse țigara cu tutun blond. Cercurile ușoare de fum se roteau în văzduh asemeni unor păsări grațioase. Ducă-se naibii libertatea sa iluzorie! Dacă se însura, ca tot românul, risca cel mult o fumătoare.

„Pasărea se înalță, grațioasă, ca purtată pe cercuri ușoare de fum de țigară”.

- Vecine, fă, te rog, compunerea pentru fiu-meu, vrei să rămână repetent?

Intellectualul nu dorea în rup-tul capului așa ceva.

„Pasărea se înalță, grațioasă - bătaii în ușă - apoi se prăbuși lată în fața blocului în care locuiesc”.

Aruncă stiloul și ieși după... fagăduitele semințe.

Whisky „Chivas” de pomană

Doi ochi imenși, albaștri, îmbrăcați din cap până-n picioare în negru, mă luară în primire pe postamentul de la intrarea restaurantului. Bună seara, eu te-am căutat, să mă prezint - numele, oh, încântat - numele.

Ne-am încolonat în cortegiul ce se strecura, asemeni unei râme leneșe, în miezul localului. O contemplam cu coada ochiu-

lui și-mi venea să strâng mâna Spațiului carpato-dunărean, să-l felicit pentru o așa creație. Era superbă și regret că nu am o fotografie s-o trântesc în locul oricărei descrieri care, oricât de elogioasă ar fi, nu poate decât s-o dezavantajeze. Indescifrabil mai e și bunul Dumnezeu: priviți, vă rog, vocea care a insistat atâta la telefon să ieșim la cel mai luxos restaurant, precizând, din capul locului, că face cinste, altfel nici nu poate fi vorba.

Dialogul se născu greu, ca prin cezariană. Îndemânatec, whisky-ul „Chivas” ne culegea cuvintele, rânduindu-le în conversație. Am început să înșir verzi și uscate, neomițând remarcile la adresa fetei - strălucitoare, inteligentă, culoarea neagră o prindea de minune.

Fata se lăsă antrenată, da, da.

Fasoanele se dizolvau în viteză, ca niște cuburi de unt în țigaia încinsă a vervei mele. Încrezător, începusem să întrevăd dimineața, cu fruntea odihnindu-mi-se pe relieful trupului său.

Mai e loc pentru un whisky? întrebai, halal întrebare, totdeauna mai e loc pentru un whisky, veni, prompt, răspunsul. Băutura se acumula în ochi și-mi părea, cu fiecare înghițitură, și mai frumoasă fata. Cred că asta-i marea calitate a alcoolului: fiecare nou pahar înfrumusețează femeia de lângă tine.

Gerul sticlos de afară ne primi ostil. Am tras-o de umeri, ca pentru a o proteja, ți-e frig, sârmana de tine, cu gestul acela tandru-acaparator pe care-l știu pe de rost toți urmașii lui Adam..

Ca împunsă de o mie de ace, fata sări în lături, nerușinate, este posibil?

O jignită nedumerire îmi țâșni din priviri și poate de aceea ea se îndulci cu o gradăție, îndreptându-și degetul arătător spre firma incandescentă a restaurantului.

- Citește: Restaurant „Mamma mia”. Acum cred că pricepi, sunt în doliu. I-am făcut mamei de patruzeci de zile.

Sub birou, o blană de caniş

Ciudați mai sunteți și voi, prietenii mei. Îmi cereți azi, când lansez prima carte, după toasturi și pupături, să vă spun o poveste. Și nu orice fel, ci una dureroasă, sfâșietoare. Ca și când cele din volum ar fi tare vesele. Aveți în voi ceva de masochiști, v-a mai spus-o cineva?

În fine, o s-o fac și pe asta deși, ca pe orice pățanie amară, îmi vine greu, nespun de greu s-o depăn. Vă previn: nu suport istoriile triste lungi. Lăsați-mă să cred că, măcar când povestești, tristețea poate fi de scurtă

durată.

V-am surprins, nu de puține ori, ironizându-mi blana cârlionțată de caniş, de sub birou, în care-mi încălzesc picioarele. Zgârcioban mai e și ăsta, oți fi gândit, de nu-și permite, la banii lui, o blană de urs, sau măcar de râs. Cățiva, mai puțin, mi-ați pus alegerea pe seama setei de originalitate. Vă dezamăgesc. Știu că nu-i pentru prima oară. Și unii și alții v-ați înșelat.

Eram profesor, undeva, la nu știu câți kilometri. Făceam săptămânal naveta. La treaba asta, puneam vârtos umărul venerabila și cinstita Dacie a lui taică-meu. Singurătatea norioasă de sat-românesc-la-dra-cu-n praznic o făceam pe din două cu, ați ghicit, un câțel, rasa caniş. Un câine sensibil și drept, atât de bun la inimă că n-ar fi făcut rău nici unei pisici. Avea frizura mițoasă și, seară de seară, se ghemuia sub biroul unde scriam. Îl acopeream cu picioarele și adormea dus, oftând mulțumit. Să vă spun cât însemna el pentru mine?

Într-una din seri, era un martie nesuferit, când iarna devine ranchiunoasă, ca o femeie care simte că vrei s-o părăsești, câțelul s-a mbolnăvit. De bună seamă, am sărit în Dacia bătrânească, îndreptându-mă, cu toată viteza, spre oraș, la un amic veterinar, singurul medic în care-am încredere. Câțelul zăcea stins pe bancheta din față, toropit de febră. Am ajuns, după miezul nopții. M-am avântat, în grabă, pe scările blocului unde locuia veterinarul. Omul doar de vizite nocturne n-avea trebuință. Era și puțin cherchelit. Am fost silit, pentru a-l scoate din bârlog, să apelez la întreg instrumentarul de bătaii în ușă, rugăminți și amenințări, deschide sau o sparg. Ce-ai omule, te pasc insomniile, se apără amicul meu, salvează-mi câinele, l-am implorat, plătesc oricât. A mai adăugat câte ceva despre nesimțire și-a tras un trening pe el și, în sfârșit, a coborât.

Nici până azi, n-am idee cât a durat toată tevatura: zece minute, un sfert de oră, poate jumătate de ceas.

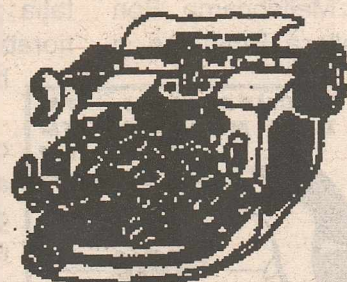
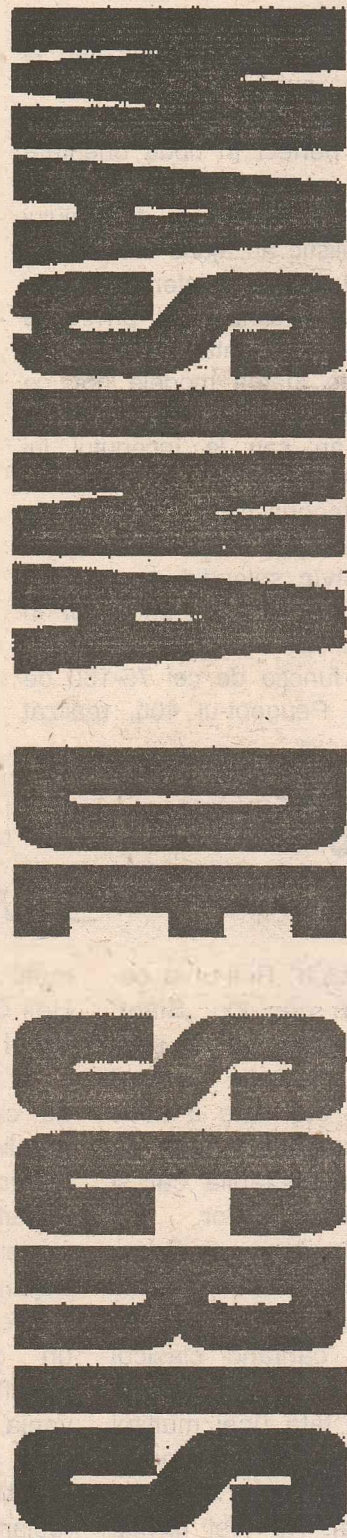
În stradă, mi-am găsit mașina cu parbrizul spart. Câțelul, nicăieri. L-am fluierat, l-am strigat, l-am căutat în tufe. Era întuneric ca pe lumea cealaltă. Nu vedeam la doi pași, când m-am împiedicat de ceva. Am ridicat din iarbă, cu mâinile tremurânde, trupul, cald încă.

Hoțul îl sugrumase ca să fie sigur că nu latră cât îmi fură casetofonul din mașină.

Criminalul, un puști obraznic, a fost prins, două zile mai târziu. Fiind la prima abatere, n-a plătit nimic. Părinții mi-au plătit

casetofonul și parbrizul spart și nu pricepeau de ce atâta gargață pentru un câine. Mai ales că se oferiseră să-mi cumpere un altul, chiar mai mulți, dacă poftesc. Erau chirurghi și banii nu constituiau o problemă.

Ca să-mi pot jupui de blană prietenul, am fumat, singura dată în viață, o țigară de hașiș. N-am avut de ales: trebuia, în continuare, să simt blana, seară de seară, la picioare.

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Correspondență din Frankfurt, de la Salonul Internațional Auto

Mai scump sau mai ieftin? Mai mare sau mai mic?

Acestea sunt întrebările auto-mobilistilor sau ale producătorilor după vizionarea tradiționalului **salon internațional de la Frankfurt pe Main**. Răspunsul apare simplu dacă vom ține cont de „buzunarul” fiecăruia, cu toate că trebuie să mai luăm în considerare aspectul ecologic sau al spațiului, având în vedere că Germania, de exemplu, s-a încadrat perfect în noua orientare spre protejarea mediului. Observatorii și experții domeniului automobilistic au ajuns chiar de la începutul salonului internațional la o concluzie simplă cu privire la exponate: niciodată nu au fost prezentate atâtea modele noi, ce vor fi vândute pe piață la finele acestui an sau la începutul lui 1996.

În categoria celor „mici” trebuie remarcate noile mașini ale **Hondei** cu un **Civic** splendid de 1,4, 1,5 sau 1,6 cm cubi, cu un motor în 4 cilindri, ce dezvoltă un randament în funcție de cei 75-160 de CP, sau **Peugeot-ul 406**, realizat

de francezi la Socheaux tocmai pentru a face față concurenței nipone, mașină deci cu aproximativ aceleași caracteristici tehnice. Doar prețul este în favoarea japonezilor, cu circa 5000 - 6000 DM mai redus decât elegantul **Peugeot 406**, care este și mai puternic împiedicat pe piață de sud-coreeni, veniți la Frankfurt cu un **Hyundai Mantra** ce poate fi cumpărat cu 25.000 DM. Or, la asemenea sume, neamțul sau chiar occidentalul devine slab, mai ales că **Opel-ul** împreună cu **Audi-ul** au creat două frumuseți pe patru roți, cu catalizator bineînțeles, cu litraj mic sau CP mai reduși decât rivalii lor, dar cu un preț mult mai ridicat, având în vedere manopera germană, mult mai scumpă decât aceea din Franța sau Asia. M-a impresionat **Opelul Vectra** sau **VW Polo** și, la fel, **Fordul Fiesta**, așadar produse pentru cetățeanul de rând cu salariu mediu dar și care locuiește în oraș unde nu are loc de parcare suficient, motiv de a opta

pentru modelele descrise.

Pentru cei care câștigă circa 10.000 DM pe lună sau mai mult, cele trei „mari” germane, **Mercedes Benz**, **BMW** și **AUDI**, au oferit publicului trei prototipuri aflate deja pe banda rulantă de la Stuttgart, München și Ingolstadt. Este vorba de clasa **E Mercedes** în 6 cilindri și cu 136-347 CP, dar și trei modele cu Diesel, ale căror prețuri variază între 52.000 și 148.000 DM. Mercedes-urile respective beneficiază de tot ceea ce își dorește iubitorul de lux, marele avantaj al concernului șvab fiind motorul plus caroseria sau roțile cu detaliile ca atare, finisarea și prelucrarea primind nota 10. Audi-ul 6, compact, rapid, rezistent mai ales iarna, și el cu o variantă Turbo-Diesel, atrage pe reprezentanții de firme care au de efectuat pe an circa 60.000 de km pe orice vreme, așadar un model care asigură siguranță și protecție totală mai ales pe zăpadă și gheață. Și, în fine, BMW-ul din seria 5, cu elemente

tradiționale, deci design sportiv și linie ultraaerodinamică, având scaune din piele precum și alte facilități de gust și fantezie, la care, contra unei sume în plus, poate fi comandat și montat un computer de navigație, inovație care aduce o nouă dominantă bavareză. Ca preț, între 58.000 și 60.000 DM.

MIHAI RUSU ■

Redactor la „Europa liberă”

Radio Contact

■ Rock'n' Roll-ul a celebrat un nou loc „Sfânt” în Cleveland pe 2 septembrie printr-un concert de șase ore care a adus alături celebrități rock de vârstă respectabilă cât și pe succesori ai lor.

Chuck Berry și Bruce Springsteen au deschis concertul la Cleveland Stadium cântând clasicul Johnny be Good al lui Berry în fața unei mulțimi de 57.000 de persoane și a altor milioane de telespectatori. Au fost urmași de John Mellencamp, Bon Jovi, Melissa Etheridge și

mulți alții. Rock'n' Roll Hall Of Fame și-a deschis astfel porțile publicului.

■ R.E.M. și compania de ciocolată Hershey au rezolvat o dispută în legătură cu o recentă reclamă radiofonică care a determinat grupul la o acțiune legală.

Reclama se referea la un concert R.E.M. în Hersheypark, Pennsylvania, care era recomandat ca o manifestare R.E.M.-Kit Kat. R.E.M. a reclamat faptul că reputația grupului a fost deteriorată prin asocierea cu batonul Kit Kat.

Hershey a afirmat că ambele părți au ajuns la concluzia că greșeala s-a datorat unei a treia părți care a proiectat și realizat reclama, astfel lămurindu-se lucrurile.

FLUFFY

și restul lumii

Pământul moștenit de la părinți - care muriseră de bătrânețe la Canal, fiind trecuți bine de 35 de ani - o fi fost el mic, dar era vioi, dovadă că țopăise de la un proprietar la altul. Diversi simpli cetățeni ai comunei (șeful de post, diaconul, viceprimarul) îl obținuseră unul de la altul, până când - profitând de un moment când erau toți beți - Maria pusese mâna pe el și-i trăsese un zid de parc-ar fi fost vizavi de Grădina Botanică.

- Dacă m-am judecat eu cu diaconul, care, orișicât, are seminarul la bază, n-o să mă împiedic acum de-un cesepest!, anunță, hotărâtă,

Rezumatul episodului precedent: Maria a făcut o criză, temându-se că eventuala reînființare a CAP-urilor i-ar putea răpi lotul de 1,7 mp.

Episodul 11

Un urlet în noapte

femeia.

- Stai, dragă, liniștită, că nu mai sunt vremurile alea. Nu vezi că a fost eliminată Dinamo Kiev din Liga Campionilor?

Maria ridică nervoasă din umeri: o durea de Dinamo Kiev exact cât îl doare pe ministrul culturii de cultură. Atmosfera se mai dezamorsă totuși și, exact când dna Stănescu începuse să-și retragă artileria grea (două sacoșe cu gogoșari și-un detergent din acela care albește rufele numai dacă le arăți prețul), își făcu apariția trimisul special al lui Ionel, Fluffy, care - prin mișcări sugestive din coadă - îi invită în sediul progeniturii.

Cei doi pătrunseră oarecum emoționați în camera puștiului, unde în mod normal n-aveau acces decât cu viză. Pe ușa trona un simpatice cap de mort și sloganul național al tineretului: „No job, no future, no problem”. Înăuntru era aproape beznă, două boxe uriașe erau oricând gata să creeze între vecini un val de refu-

giați, iar într-un colț ardea o flacără veșnică pentru sufletul lui Kurt Cobain.

- Intrați, intrați, îi încurajă Ionel. Hai, că nu dau drumul la muzică. Vreau să vă arăt ce-am reușit să fac!, adăugă el, radios.

- Ți-a ieșit problema aia cu sfera înscrisă într-un trunchi de piramidă? Întrebă Sergiu cu o întristătoare naivitate.

Fiul lui îi aruncă o privire cu semnificația „Hai, măi, tată, zău, așa mă știi tu pe mine?!, apoi - cu un gest dramatic - dezveli un maldăr de fierătanii:

- Cu mâna mea, anunță el solemn, din materiale recuperabile și re folosibile, mi-am construit un set complet de percuție!

Maria leșină peste Sergiu. Sergiu se sprijini de dulap. Dulapul se sprijini de masă. Masa se prăvăli peste câine. Câinele începu să urle.

(vor urma și alte urlete)

ZIZI ■

BUCUREȘTI 96,1 FM
BAIA MARE 88,5 FM
IAȘI 91,9 FM
CLUJ 89,8 FM

radio CONTACT

PLOIEȘTI 92,8 FM
SIBIU 91,8 FM
CONSTANȚA 91,1 FM

**Din München, pentru revista FLACĂRA,
Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului
de radio „Europa liberă“:**

Înfrângere „de milioane“

Echipa de Cupa Davis a Germaniei a fost la un pas de calificarea în finala ediției actuale a **Salatierii de Argint**, și doar șansa sau ghinionul i-a oprit pe **Boris Becker** și **Michael Stich** de la un eventual succes gene-

**Eliminat din primul tur
la Romanian Open
Tennis, Michael Stich nu
a avut mai mult noroc în
Cupa Davis.**

ral, având în vedere faptul că ultimul act s-ar fi desfășurat la Stuttgart sau Dortmund. Dar eșecul nemților trebuie privit și altfel, pe de-o parte încrederea lor exagerată sau tenacitatea lui **Kafelnikov** și mai ales

Cesnokov, au determinat pierderea unor sume enorme de bani ce ar fi parvenit din comercializarea totală a Cupei Davis. Să reținem, așadar, aspectul sportiv, cu toate că, dacă suntem realişti, atunci prezența rușilor în finală pentru a doua oară consecutiv, și mai ales în urma unei alte victorii (la Hamburg, în fața Germaniei), ne scutește de eventuala surpriză consemnată de unii gazetari. Marele șoc apare însă în cadrul federației germane care, după experiența de anul trecut, și-a pregătit „campania” rusească de la Moscova mai bine decât în 1994. Spun federalii, bineînțeles, cu toate că și de data aceasta au dat dovada unei superficialități ce a pedepsit nu numai jucătorii, ci și oficialii. Despre ce e vorba?

Înainte de dramatica partidă din sala olimpică moscovită, presa germană i-a informat pe amatorii de tenis din această țară că Becker și Stich pornesc fără discuție ca mari favoriți și că motivația principală părea a fi o finală cu SUA, cu **Agassi** și **Sampras**, care aveau de trecut doar o formalitate la Las Vegas cu Suedia, deținătoarea trofeului de anul trecut. Astfel, conducătorii federației germane s-au gândit, chiar înainte de primul schimb de mingi dintre Becker și Cesnokov, la eventualul loc de dispută a finalei, calculând și profiturile ce ar fi apărut din mediatizare sau publicitate. Una peste alta, cifra de afaceri s-ar fi ridicat la milioane de mărci,

deoarece meciurile de mare rivalitate dintre americani și nemți ar fi atras sponsori și oameni de afaceri de peste tot, la care contribuie TV prin transmisiile în direct. Să apreciem deci logistica și meticulozitatea nemților în concepția teoretică a finalei, programatorii noștri neținând seama - din nefericire pentru ei - că o victorie nu se poate obține în computer, ci pe terenul de tenis. Cu toate că, după prima zi, jucătorii germani au condus cu 2-0, iar la dublu tot așa, dar la seturi, iar la ultima întâlnire Stich a avut chiar 9 match-balls-uri în fața lui Cesnokov, destinul le-a jucat o festă nemților, rușii câștigând semifinalea, contrar previziunilor experților. De aici decepția formidabilă, plus „pierderile” necătulate, „intrate acum în buzunarul finaliștilor, mai ales americanii bucurându-se că nu trebuie să evolueze la Stuttgart. Morala: „lăsați sportul să rămână sport”.

Grupa mondială - semifinale

SUA - SUECIA 4-1
RUSIA - GERMANIA 3-2
(A. Cesnokov - B. Becker 7-6, 3-6, 6-7, 5-7; E. Kafelnikov - M. Stich 1-6, 6-4, 3-6, 4-6; E. Kafelnikov, A. Olhovski - B. Becker, M. Stich 7-6, 6-4, 2-6, 6-7, 7-5; E. Kafelnikov - B. Karbacher (Becker accidentat!) 6-1, 7-6, 6-2; A. Cesnokov - M. Stich 6-4, 1-6, 1-6, 6-3, 14-12.

Finala (Rusia - SUA) se va disputa în perioada 1-3 decembrie, la Moscova.

S-a arătat pricina!

Cine sare de, pardon, poponeț în sus, când ziaristii îi încondeiază, prin note, după câte o tragere la semn, semnul fiind bara? Arbitrii. Și ce argumente forte au ei, dragii de ei? Cum că nu pot fi judecați de unii cu caș la gură, care abia au deschis ochii în fotbal, în timp ce stimabili fluierași și stegari și-au rupt oasele pe gazon, ceea ce înseamnă că știu fotbalul ca pe apă. Lumea crede, că sună bine, e ca-n filmele americane: „Depoziția mea, ditamai specialistul, împotriva declarației tale, un amărât”. Ei bine, feții moșului, s-a arătat pricina, mai acum o săptămână, o echipă de ziarști sportivi zdrobind, pe „23”, de-i zice acum (da' se va reveni, bag seamă) „Național”, cu drăgălașul scor de 6-2 o ditamai selecționată a arbitrilor, specialiști, vezi bine! Acum, ziceți și dumneavoastră, n-ar fi nimerit să zicem și noi,ăștia cu pixul, „Gurița mai mică?”

**HERCULE
LE CHAT**

Nu e grila, sunt criterii

Vă mai aduceți aminte de tărașenia cu taxa de trecere a frontierei, interzisă de Curtea Constituțională, că îngrădea dreptul la liberă circulație, și băgată pe gâtul românului prin nu-ș ce lege a asigurărilor sociale? Cam așa și cu grila de evaluare a jucătorului de fotbal, respinsă de cluburi, dar introdusă, bine-mersi, în cazurile Lupu și Dănciulescu. Al dracului model guvernamental, cum prinde el, că nu-i mai zice grilă, ci criterii. Tot de evaluare a jucătorului de fotbal. Conform acestei logici, dacă, Doamne-fereste, parlamentul respinge Constituția, îi lipim eticheta Lege fundamentală și ne vedem de treabă. Vesel popor. Dar nu-i răsul lui.

Săptămâna trecută, Sala Rapid din Capitală a găzduit întâlnirea din cadrul etapei a doua a campionatului masculin de baschet dintre Rapid și Steaua. Pătimașii suporteri ai feroviarilor au avut o plăcută surpriză, favoriții lor apărând cu un „new look”. Firma EPSON, unul dintre cei mai importanți producători mondiali de imprimante (matriciale, laser și cu jet de cerneală), care face parte din grupul industrial SEIKO, este și un foarte important sponsor al unor manifestări sportive sau transmisii ale unor emisiuni de acest gen la televiziune. Sponsorizarea echipei masculine de baschet Rapid reprezintă intrarea într-o nouă etapă a implicării EPSON în domeniul sportiv, contractul fiind semnat pe un an, fără a fi condiționat de rezultatele echipei. Suma acordată urmează să acopere în jur de 50 la sută din necesitățile formației, restul fiind asigurat de SNCFR.

În pauza meciului (care, din păcate, nu a coincis cu o victorie) a avut loc festivitatea oficială de etalare a echipamentului de joc și a celui de prezentare. Din partea concernului EPSON - SEIKO au participat domnii Norbert Braun (director vânzări pentru Europa de Est) și Victor Macri (director de marketing).

**POMPILIU L.
DUMITRESCU ■**

Aspect de la conferința de presă: Victor Bulancea - antrenor principal, Mihai Zaharia - președintele C.S. Rapid, Victor Macri, Cătălin Iosub - șef Divizia vagoane CFR, Gheorghe Dumitru - antrenor secund (de la stânga la dreapta).

Un rezultat aproape normal

□ Juventus Torino - Steaua București 3-0 (2-0)

Așa după cum era de așteptat, Juventus Torino s-a impus clar, cu un binemeritat scor de 3-0 în fața campionilor noștri în cel de-al doilea meci din Liga Campionilor. Nu ascund faptul că, după partida bună făcută de Steaua la București cu Glasgow Rangers, speram într-un rezultat-surpriză. Nu a fost să fie, iar realitatea de pe teren în meciul de miercură trecută a scos la iveală un lucru foarte clar: legea, în fotbalul european al acestei perioade, o face un grup restrâns de super-cluburi a căror valoare o depășește cu mult pe cea a eșalonului următor de echipe. Steaua poate, la ora aceasta, să se bată de la egal la egal cu majoritatea formațiilor din Europa, dar nu are forța necesară de a pătrunde în rândul elitei, alături de Juventus, Ajax, Real Madrid, A.C. Milan, Barcelona sau F.C. Porto. Diferența de valoare din meciul Juventus-Steaua nu se vede doar din scor - care în altă ordine de idei putea fi chiar mult mai mare - ci și din impresia pe care torinezii au lăsat-o în anumite

momente că joacă pentru spectacol, lejer, nepunându-și nici un moment problema învingătorului. Probabil că nici dacă meciul ar mai fi durat două ore, Steaua nu reușea să egaleze...

Nu e cazul să facem un capăt de țară din înfrângerea de la Torino. Campionii noștri nu trebuie nici învinuiți și nici lăudați, căci punctele puse în joc erau, pentru oricine care se pricepe cât de cât la fotbal, pierdute în proporție de cel puțin 80 la sută înainte de fluierul de început, iar scorul de 3-0 aproape că intră în categoria rezultatelor normale. O eventuală victorie în fața lui Juventus nu ar fi fost deloc în concordanță cu adevărata valoare a celor două echipe. Se poate spune că ne-am prezentat onorabil, că am arătat, cât de cât, un fotbal frumos, că puteam să marcăm chiar, că am pierdut pe merit în fața unei echipe mai bune și mai mature și că nu ne-au furat arbitrii. Și

se mai poate spune că, în afara șanselor de calificare care ne rămân intacte ba chiar, în chip surprinzător, ni se măresc după egalul în partida Glasgow Rangers-Borussia, avem o echipă cu mari speranțe de creștere valorică, o echipă în primul rând foarte tânără... Problema e că, dacă ritmul vânzărilor de jucători se va menține, atunci riscăm să avem în continuare, an de an, o echipă mereu tânără, căci nu știu ce se întâmplă dacă în teren, miercuri, se mai aflau și Panduru și Ilie Dumitrescu...

ALEXANDRU ARION ■

Grupa C - Clasament

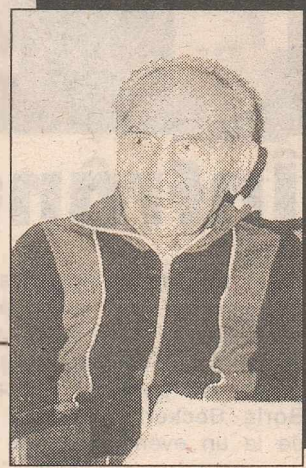
1. Juventus Torino	2 2 0 0 6-1 6p
2. Steaua	2 1 0 1 1-3 3p
3. Glasgow Rangers	2 0 1 1 2-3 1p
4. Borussia Dortmund	2 0 1 1 3-5 1p

În cealaltă partidă:
Glasgow Rangers - Borussia 2-2 (0-1)

Celebrul yoghin Petre Paul Teodorescu dezvăluie:

„Urmând învățăturile ezoterice, vei reuși cu sprijinul Divinității, prin triplul Său spirit, să devii inițiat”

- „Magia este o armă pusă în slujba binelui sau a răului”
- „Magia implică explozia devastatoare a unor uriașe forțe”

**DI
Petre**

Paul Teodorescu se bucură, în cercul cunoscătorilor, de renumele unui excelent profesor de yoga. Anii îndelungați de studii aprofundate ale unor valoroase lucrări rare, metodele oculte de cunoaștere și spiritul său veșnic neliniștit i-au creat o aură de înțelept deținător de taine existențiale. În preajma sa te cuprinde o stare de pace deplină, antipatiile, de orice natură, dispar fără urmă și realizezi că, de fapt, singurul lucru care capătă pondere este acela de a deveni capabil să gândești cu propriul tău cap, să devii stăpânul mentalului tău. Astfel, trecerea ta pe Pământ va conta ca experiență acumulată în lumea de... dincolo.

- Die profesor, ne-ați rămas dator cu o explicație privind modul în care pot fi stăpânite secretele Universului...

- Unica și adevărata cale către toate secretele este de a face apel la Dumnezeu, autorul a tot ce este bun, și a te orienta pe calea arătată de Christos: „Caută mai întâi Împărăția Cerurilor și dreptatea divină fiindcă restul îți va fi dat pe deasupra”. Simt nevoia să vă repet mereu această importantă învățătură.

Apoi, „Fii atent ca inima ta să fie îndepărtată de lăcomie și de la grijile acestei vieți”.

În continuare, „Încredințează toate proiectele tale Divinului și fii sigur că dreptatea Sa va acționa”.

Respectă faptul că „Eu sunt Domnul Tău, seniorul Tău care îți dă toate învățămintele, îți arată tot ce este util pentru evoluția ta și, permanent, prin îngerii tăi, ești condus pe adevărata cale pe care trebuie să o urmezi”.

„Fii sigur că-ți voi da inteligența, pătrunderea necesară și te voi instrui așa ca să poți parcurge orice drum”.

De asemenea, „Te voi face să nu fii fățarnic și pervers, arătându-ți, mereu, adevărata cale. Trebuie să ajungi la capacitatea de a da învățături pline de înțelepciune copiilor și celor din jurul tău”.

Fii atent: „Dacă urmărești să îndeplinești voința Tatălui care este în Ceruri, înseamnă că, făcând aceasta, vei ajunge a fi, într-adevăr, dintre discipolii mei și ceea ce este Divin se va fixa, permanent, în sufletul tău”.

- Aceste învățături, tot în număr de șapte, unde sunt întâlnite?

- Există în scrierile ezoterice.

- Dacă le îndeplinesc, cu adevărat, unde vom ajunge?

- Dacă le vei îndeplini cu adevărat, în gândire și în act, nu te vei mai înșela niciodată, vei putea atinge obiectivele urmărite fără a te îndepărta, prin aceasta, față de calea dreaptă, și Divinitatea, prin triplul Său spirit, îți va arăta ce este util și adevărat și vei avea drept scut pe sfinții îngeri, reușind, prin ei, cu sprijinul lor, să pătrunzi, treptat, secretele Universului. Te găsești, astfel, pe poziția de inițiat.

Gruparea „God is The Devil” a participat la asasinarea senatorului Robert Kennedy

- Ar fi de dorit ca, atingând acest punct, să clarificăm ce înseamnă magia binelui și magia răului.

- Ca să înțelegeți ce este magia

răului, vom cerceta efectele recrudescenței ritualurilor magice în SUA. Vă voi dezvălui că multe personalități artistice și politice au căzut victime furiei dezlănțuite a membrilor unor astfel de secte ce practică ritualuri satanice. Un exemplu concludent în acest sens îl reprezintă asasinarea senatorului Robert Kennedy. Iată ce a aflat dna Nancy Baumann, redactor la un important cotidian californian: «La originea asasinatelor (inclusiv cel al lui Sharon Tate n.n.) se află gruparea „God is The Devil”. Conducătorul lor, Neal Cassady, era expert în așa-numita demonologie. El a decedat, la Saint Miquellende, la vârsta de 42 de ani, în urma abuzului de droguri. Se constată că practicile la care se dedau cei ce se ocupă de magie produc, treptat-treptat, o totală pervertire, o evidentă schimbare în caracterul și concepțiile individului. Am aflat că membrii grupului țineau ședințe în care erau respectate anumite ritualuri secrete în cursul cărora erau torturate și sacrificate tot felul de animale, totul în cadrul unor acte de magie neagră în care principalul sentiment era acela al unei urii foarte concentrate. Ura se îndrepta în final contra unei anumite persoane ce era condamnată a fi ucisă. Sugestiile sau starea de hipnoză ajungeau să lege cu un lanț infernal acest cerc macabru».

- Așa s-a ajuns, deci, la asasinarea lui Robert Kennedy...

- Într-adevăr, poliția a înțeles, atunci, că Shiran Shiran fusese determinat să creadă, cu putere, că era de datoria sa să-l asasineze pe R. Kennedy din cauză că acesta promisese să sprijine cauza israeliană. În primele 24 de ore care au urmat arestării lui Shiran, acesta a refuzat avocatul și a răspuns prin «Da» la oricare din întrebările puse. A reieșit, atunci, că metodele de hipnoză folosite de acești adepți ai Diavolului se combinau, pentru siguranță, cu utilizarea drogurilor atât timp cât era necesar ca asasinul să capete ideea fixă de a ucide respectiva „țintă”. În acea perioadă, Neal Cassady se comporta ca un mort-viu, aflându-se sub influența drogurilor, într-o stare profundă de hipnoză. El a mărturisit, în această stare fiind, un proiect ce prevedea eliminarea a 25 de personalități printre care figura și curajoasa Nancy Baumann.

- De fapt, cum acționa Neal Cassady?

- Practicile la care se dedau membrii grupului „God is The Devil” îl perverteau în asemenea măsură pe individ, încurajându-l mereu să meargă mai departe și, la rândul-i, să exercite aceeași influență asupra altuia. Această reacție în lanț, de ură și de voință de a ucide, ducea la starea magică ce realiza un adevărat

infern lăuntric care, proiectat în afară, dădea, celor în cauză, imaginea unei lumi deformate, menită a-i convinge să meargă până la capăt. Există și un alt ritual intitulat «călătoria». El reprezenta un fel de inițiere a celor aleși pentru a executa fapte oribile. Consta în câteva luni de influențare hipnotică care se exercita însoțită de drăcești tam-tam-uri. Neal Cassady conducea această «călătorie». Întotdeauna, el a susținut că forța negativă pe care o reprezintă ura este de sute de ori mai puternică decât cea pozitivă, reprezentată de iubire.

- Probabil că demonicul Cassady cerea o „dăruire” totală...

- Așa este. Un alt principiu al acestui sinistru «învățământ» era «sacrificiul» celor inițiați. Instinctul îndreptat spre a ucide și magnetismul infernal ce provoca teama și ura s-au dovedit a fi la baza unui întreg șir de pretinse sinucideri printre membrii grupului. Moartea atroce a respectivelor persoane avea semnificația sfârșitului prost al «călătoriei».

„Magia este o știință care implică și factori psihici și spirituali”

- Din cele dezvăluite până acum rezultă că magia neagră poate deveni o armă redutabilă.

- De fapt, magia este o armă ca orice altă ce poate fi pusă în slujba răului sau a binelui. Am mai afirmat că magia este o știință, numai că diferă de științele pozitive prin factorii psihici și spirituali pe care îi implică, ca și prin obiectul și subiectul reprezentate prin actul final operator. Ca orice altă știință, magia cere pregătire, calm și răbdare, toate însoțite de un mare curaj pentru a putea depăși primul prag ce duce la o anumită atitudine, fie de a se mobiliza total în slujba binelui, fie de a urmări realizarea, cu orice preț, fără a ține seama de morală și fără scrupule, a unor importante avantaje materiale și personale.

„Prin magie, omul poate cunoaște și folosi misterul vieții”

- În fond, cred că omul încearcă, prin magie, să ajungă la Divin.

- Da, în forma sa cea mai pură, magia a fost inspirată de dorința vie a omului de a participa la o conducere fenomenală, ce poate să ajungă până la Divin. Acest lucru este posibil numai prin excepționala sa pregătire, sub toate aspectele, și prin însușirea unei cunoașteri cu totul excepționale. În fond, omul poate fi eliberat, fiindu-i oferite

mijloacele prin care să înfrunte misterele vieții, să ajungă a-l cunoaște și a-l folosi pentru sine sau pentru omenire în general.

- Care sunt pericolele implicate de preocupările magice?

- În general, nu există, în acest domeniu, desfășurare fără pericole. Graba, dorința obținerii unor rezultate imediate, fără un examen prealabil, ignorarea forțelor uriașe închise în experiența magică favorizează, frecvent, explozia devastatoare a acestor forțe dacă se recurge imprudent la dezlănțuirea lor. Rezultă că pentru a acționa corect trebuie să existe pregătirea necesară spre a ajunge a dirija, a sublinia și, mai ales, a integra, într-un sistem personal și social, valorile cu care se lucrează. Experiența magică dă în vileag perseverența, încăpățănarea care trebuie să fie pusă în valoare spre a cuceri, cu adevărat, cele urmărite.

- va urma -

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

Ultima oră:

În loc de Cocker, Marele de Bârca !